

FRANTIŠKÁNSKA

rodina

1226 - 2026

2^{leto}
2025

BRAT FRANTIŠEK

BRAT JOSÉ

ROK
SVÄTÉHO
FRANTIŠKA

obsah

FIORELLO.....	4
BOŽÍ SLUŽOBNÍK FRANTIŠEK LEV NOSEK.....	6
KEĎ FRANTIŠEK OPĎ ZHROMAŽDIL SVOJICH BRATOV.....	12
ROZHOVOR S PÁTRM JOZEFOM ČIRÁKOM.....	14
ČNOSTI SV. FRANTIŠKA.....	22
NÁRODNÉ FORMAČNÉ STRETNUTIE OFS V BARDEJOVE.....	26
SVETSKÍ FRANTIŠKÁNI NA PÚTI V ASSISI.....	30
SLOVENSKÍ SVETSKÍ FRANTIŠKÁNI NA PÚTI V PRAHE	34
VOLEBNÁ KAPITULA V TOPOĽČANOCH.....	36
VOLEBNÁ KAPITULA V BRATISLAVE.....	37
REGIONÁLNE DUCHOVNÉ CVIČENIA V PIEŠTANOCH.....	38
STALO SA V JEDNU PEKNÚ SOBOTU.....	39
CHLIEB SVÄTÉHO ANTONA.....	40
VOLEBNÁ KAPITULA A „MALÉ FRANTIŠKÁNSKE MISIE“ V DETVE.....	41
STAĎ SA PRAMEŇOM.....	42
VOLEBNÁ KAPITULA ORAVSKÉHO REGIÓNU.....	43
MODLITBOVÉ ÚMYSLY.....	44
ODIŠLA DO VEČNOSTI.....	45
ŽIVOTNÉ JUBILEÁ.....	46
RECENZIA: MÚDROŠŤ CHUDÁČIKA / ÉLOI LECLERC.....	48

FRANTIŠKÁNSKA *rodina*

Časopis pre tých, ktorým je blízka františkánska spiritualita

Vychádza: 4x ročne

Ročník: 36, Číslo: 2/2026

Dátum vydania: júl 2026

Registrácia MK SR: EV 5631/18

ISSN: 1338-3213

IČO: 17 309 620

Vydáva: Františkánsky svetský rád, Františkánska 2, 811 01 Bratislava

Redakčná rada: Cecília Blanárová, Monika Olečková, Marcela Prekopová,
Martina Zonnenscheinová a Pavol Železník (šéfredaktor)

Email: frantiskanska.rodina@gmail.com

Webové sídlo: www.ofs.sk

Náklad: 800 ks

Cena: Františkánska rodina vychádza vďaka príspevkom odberateľov časopisu.

Číslo účtu vo formáte IBAN: SK91 0900 0000 0000 1148 4135

Svoje príspevky zasielajte na emailovú adresu redakcie.

Redakcia si vyhradzuje právo rozhodovať o úprave a výbere príspevkov,
ktoré budú zaradené do príslušného čísla časopisu.

Obálka: fotokoláž / foto archív redakcie

slovo na úvod

Milé sestry, drahí bratia!

Keď som vo svojom vianočnom príhovore písal o astronautoch z misie Apollo 8, tak mi vtedy ani nenapadlo, ako blízko sme k ďalšiemu historickému míľniku. Slávna éra letov k Mesiacu totiž skončila letom Apollo 17 v roku 1972 a odvtedy sa ľudstvo o návrat k Mesiacu nepokúsilo. Teraz sa mi preto ponúka celkom výnimočná príležitosť na túto tému nadviazať.

Tohoročný štart misie Artemis II bol viackrát odsunutý. Návrat k Mesiacu je v programe NASA prioritou už niekoľko rokov, ale stupeň technického zabezpečenia a bezpečnosť posádky si vyžiadal odklad z dôvodu minimalizácie rizika. Moment štartu musí zapadnúť do „súkolia“ mechaniky Zem – Mesiac. A sú tu aj pozoruhodné paralely s misiou Apollo. Náš svet sa opäť zmieta v bolestiach a veľkých problémoch. Nádej potrebujeme azda ešte o čosi viac ako predtým. Kým Apollo 8 dosiahlo Mesiac na Vianoce, Artemis II k nemu dorazila na Veľkú noc.

Posádka Artemis II pred pár týždňami, keď bola fascinovaná pohľadom na nádheru zapadajúcej Zeme nad Mesiacom, celkom spontánne a otvorene komunikovala silné prežívanie a vnútorné pohnutie. Hovorili o hlbokej zmene v zmysľaní, o úcte a láske k našej planéte a o potrebe ľudskej solidarity. Bezprostredne po návrate na Zem na tlačovej konferencii posádka neskrývala emócie. V tejto jedinečnej atmosfére odovzdala svetu silné posolstvo. Veľmi výstižne to vyjadrila astronautka Christina Koch: „Táto misia mi pomohla pochopiť, čo vlastne znamená posádka. Často dostávame túto otázku. Najprv vás napadne podobnosť s veslármi. Dostanete veslo, zapojíte sa a spoločným úsilím dosiahnete cieľ. Ale rýchlo som pochopila, že posádka znamená viac. Nielen podiel na úlohách, povinnostiach a prípadnom úspechu, ale aj tesné spoločenstvo v drobných každodenných úkonoch a najmä previazanosť v zodpovednosti. Tento let mi však dal ešte lepšiu odpoveď: ste v tom spolu po celý čas od začiatku do konca. Bez ohľadu na to, čo môže priniesť každá minúta. Posádka je ochotná v tichosti sa obetovať jeden za druhého. Každý jednotlivec berie na seba celú zodpovednosť a dáva do toho všetko. Je tam prítomné to nutné, ale skutočne krásne prepojenie. A čo ma pri pohľade na Zem z tej diaľky najviac zasiahlo, bola tá nekonečná čierňava naokolo a naša krehká Zem ako loď života zavesená vo vesmíre. Dovtedy som to tak nevníkala. No táto cesta ma naučila a stále učí jednu vec: Planéta Zem, vy všetci ste jedna posádka.“

Pohľad z vesmíru vedie chápujúceho pozorovateľa nielen k zmene vzťahu k Zemi a stvorenému svetu, ale dokonca k hlbšej zmene – k bratstvu a solidarite s ľudstvom. Táto zmena je nám vďaka odkazu svätého Františka veľmi blízka. A v jeho perspektíve hľadáme aj odpovede na nepokoje, konflikty a rozdelenia, ktoré z vesmíru nevidno. Aj František chcel získať moc a slávu so zbraňou v ruke a takmer ho to stálo život. Až po obrátení, uprostred svojho poslania a diela, preniknutý Kristovou obetavou láskou na tomto poli uspel. S holými rukami voči ozbrojenému protivníkovi, s posolstvom pokoja a dobra. Ukázal nám, ako dosiahnuť trvalejšiu zmenu. A ja vám všetkým želim, aby sme vedeli čítať znamenia čias a znovu objavili pramene a dary nášho povolania.

Damián Berec

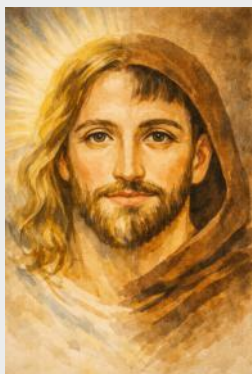

Fiorello

stĺpček brata formátora

„Vystúpil človek, Bohom poslaný, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili.“ (Jn 1,6-7, Botekov preklad, Jeruzalemská biblia, Dobrá kniha, Trnava 2020)

V tomto úryvku evanjelista Ján hovorí o sv. Jánovi Krstiteľovi. Evanjelista tu hovorí o Jánovi, že „vystúpil človek, Bohom poslaný, volal sa Ján“. Tu sa môžeme pozastaviť nad dvomi slovami „vystúpil“ a „poslaný“. Ján skutočne „vystúpil“. Vystúpil z ľudského davu, lebo každý z nás je Bohom poslaný a on si to uvedomil oveľa viac než ostatní, že naším cieľom, naším poslaním nie je len byť, žiť ale aj vydávať svedectvo. Každý z nás je „poslaný“. Otázkou je, na čo čakáme, na aký „impulz“, čo všetko sa musí stať, aby sme „vystúpili“? Veď sa pozrieme okolo seba, čo všetko sa vo svete deje... Vydať svedectvo o Ježišovi, to je to, čo potrebuje tento svet! Ježišovo „Pokoj vám“ musí zaznieť svetom, aby sme sa ako ľudstvo znova vydali na cestu s Bohom. Aby sme všetko zverovali do Jeho rúk. Seba, svojich blízkych, blížnych, svet...

Zdalo by sa, že je to ťažké, nemožné, že náš hlas nemôže byť počutý v tomto ukričanom a rozorvanom svete. A tak sa uzatvárame do svojich bublín, spoločenstiev a nevystupujeme, nevydávame svedectvo! Ale aj my sme Bohom poslaní! Čo ešte v našich životoch musí prísť, aby sme „vystúpili“? A keď, tak aké svedectvo máme vydať? Evanjelista hovorí, že Ján Krstiteľ vydal „svedectvo o Svetle“. Čo, kto je našim svetlom? Nože sa rozpamätajme, ako emauzskí učeníci „či nám nehorelo srdce“ keď sa s nami Pán Ježiš rozprával, keď sa zjavil v našich životoch, keď nám pomohol v našich trápeniach, keď nás potešil svojou prítomnosťou. Všetok ten oheň v našich srdciach potrebujeme vydať zo seba tomuto svetu. A ísť ešte ďalej, ako sv. František a vydať zo seba aj svedectvo o tomto ohni, ktoré

sa v nás rozpaľuje, keď vidíme všetko to nádherné Stvorenstvo, ktoré Boh stvoril, keď nás rozpaľuje modlitba, účasť na svätej omši, život v bratstve... Veď aj my „sme videli Jeho slávu, akú má od Otca jednorodený Syn, plný milosti a pravdy“ v našich životoch, životných situáciách. Svätý František hneď od začiatkov založenia svojho spoločenstva posielal svojich bratov „kazať“, vydávať svedectvo. Hľadáme konkrétne výzvy v Božom slove, v živote nášho Serafínskeho otca Františka, aby sme boli dobrými služobníkmi Nebeského Otca, ktorý nás stvoril, ktorý nás poslal a revolucionizuje svet pokojom a dobrom! Pokojom a dobrom, ktorý je charakteristický pre našu františkánsku – Františkovu rodinu! Skúsme sa „nerozriedovať“ a zatiahnime na hlbinu našej charizmy, aby sme skutočne vydávali svedectvo, na čo sme aj boli poslaní. „Vystúpme“ a vydajme svedectvo! Nebojme sa byť františkánmi, nebojme sa byť kresťanmi vo svete! Kdesi som zachytil jednu „indiánsku múdrosť“ – „Kto má jednu nohu v kanoe (lodke) a druhú v čline, spadne do rieky“. Zostaňme v lodke. V Rybárovej lodke. Hoďme siete na pravú stranu lode a donesme pánovi Ježišovi z rýb, ktoré sme v našich každodenných situáciách, pri vydávaní svedectva ulovili (Jn 21,10). Možno ešte jedna myšlienka v súvislosti so svätým Jánom Krstiteľom, o ktorom Pán Ježiš v evanjeliu hovorí: „Čo ste vyšli na púšť vidieť? Trstinu zmietanú vetrom?“ Svätý Gregor Veľký vo svojich homíliách hovorí, že

týmto vyjadrením odmietol predstavu, že by bol Ján vrtkavý či nestály. Trstina sa totiž ohýba na všetky strany, akonáhle na ňu zafúka vietor. Podobne je to s človekom, ktorého duch je slabý – ľahko ho ovplyvní chvála aj hanba. Ak dostane pochvalu, povyšuje sa a teší sa z priazne. Ak sa ho však dotkne výčitka, okamžite sa prikláňa k hnevu. Ján však nebol trstinou zmietanou vetrom. Neovplyvnila ho ani pochvala, ani odsúdenie. Nehneval sa kvôli nepravosti, ani sa nevyvyšoval v úspechu. Pevne stál vo svojom presvedčení a nič ho neodchýlilo od priamej cesty. Poučme sa z toho, a nenechajme sa ovládať nestálosťou sveta. Posilňujme svoju myseľ a srdce tak, aby nás nevyviedla z rovnováhy ani pochvala, ani kritika. Nech nás nepovznáša úspech a neznepokojuje neúspech, aby sme zostali pevní vo viere a nebolí zmietaní premenlivými okolnosťami života.

Európa potrebuje „ľudí hlbokej viery a správneho svedomia sformovaného evanjeliom a sociálnou náukou Cirkvi“, povedal Ján Pavol II. pútnikom, ktorí sa zišli v Ríme 16. 10. 1998 pri príležitosti dvadsaťročného jubilea jeho pontifikátu: „Ľudí, pre ktorých sú Božie veci najvýznamnejšie, ktorí sú schopní konať v súlade s Božími príkazmi a s evanjeliom. Potrebuje kresťanov odvážnych a zodpovedných, pracujúcich vo všetkých oblastiach spoločenského a národného života, ktorí sa neboja prekážok a protivenstiev. Prišiel čas novej evanjelizácie.“

Začnime odznova znie v našich bratstvách počas Jubilejného roka svätého Františka. „Začnime odznova, lebo doteraz sme neurobili takmer nič.“ (1Cel) A teda začnime, vráťme sa na začiatok, vráťme sa naspäť do našich bratstiev a opravme aj v nich všetko to, čo sa rúca. Každý z nás má okolo seba príbuzenstvo, ktoré sme si sami nevybrali. Na začiatku stál vzťah našich rodičov, dvoch ľudí, ktorí sa slobodne rozhodli pre spoločný život. My, ich deti, sme do tohto zväzku vstúpili bez vlastného výberu. Príbuzenstvo sme dostali ako dar, ako dar Boží a zároveň ako plod vzájomnej lásky našich rodičov. Brat či sestra, ktorých máme po svojom boku, sú preto darom. Môžeme ich prijať, ale môžeme ich aj odmietnuť. No ak sa zamyslíme, ako by na naše odmietnutie súrodencia reagovali naši rodičia, možno pocítíme niečo z ich bolesti. Vo Svätom písme nájdeme mnohé svedectvá o „rodičovskom srdci“, ktoré trpí pri neprijatí. Spomeňme si na otca márnratného syna a jeho staršieho brata – ako bolesťou naplňovalo jeho srdce rozdelenie medzi nimi. Alebo na Ježiša, ktorý sa zastal detí, keď ich apoštoli odháňali, či jeho vrúcnu prosbu k Otcovi: „aby všetci boli jedno“ (ut unum sint). Vzťahy medzi ľuďmi boli často krehké aj v jeho blízkosti. No všetky tieto vzťahy sa postupne premieňali, pretože títo ľudia boli s Ježišom a On ich pretváral. Aj v našich bratstvách sa dejú podobné veci. Niekedy je prijatie náročné, inokedy zranenie pretrváva. No napriek všetkému sme pozvaní, aby sme sa neprestávali usilovať o jednotu, o pokoj a dobro. Pamätajme na to, že musíme robiť všetko pre to, aby sme sa nakoniec možno zranení, roztratení, ustráchaní vedeli raz stretnúť vo večeradle na spoločnej modlitbe. Len vtedy na nás zostúpi Duch Svätý! Spoločne sme si navzájom Darom. Nezabúdajme na to.

PS: „My, terciári starej školy, vám hovoríme: buďte terciármi, skutočnými terciármi!“ (Pius XI.), „Je pre nás veľkou hanbou, že svätí robili veľké veci, a my chceme len slávu a česť za to, že o nich rozprávame.“ (sv. František)

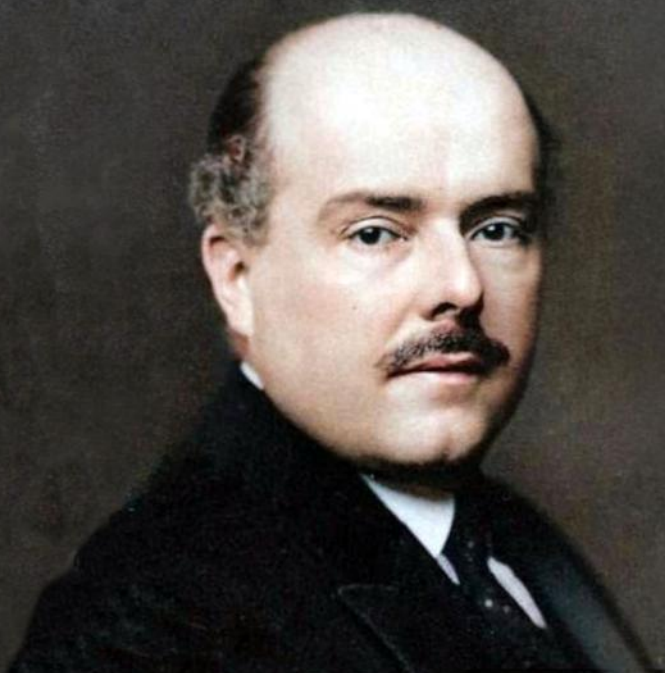
politik v službe dobra

BOŽÍ SLUŽOBNÍK FRANTIŠEK LEV NOSEK

(1886 - 1935)

Vstúpiť do sveta vysokej politiky a ekonómie často znamená ocitnúť sa v prostredí, kde vládnu tvrdé čísla, pragmatizmus a mocenské ambície. V ovzduší tejto dravej atmosféry sa však pohyboval muž, ktorý zdanlivo popieral všetky zákony politickej gravitácie a ktorého 140. výročie narodenia si pripomíname tento rok. František Nosek, popredný právnik, národohospodár, politik a minister, bol človekom hlbokého paradoxu – alebo skôr hlbokoj integrity.

Na jednej strane stál precízny ekonóm a štátnik, ktorý rozumel reči rozpočtov a fungovaniu štátneho aparátu. Na strane druhej to bol brat František - svetský františkán, ktorý aj v ministerskom obleku zostával spojený neviditeľným putom s chudobou a pokorou. Pre mnohých bolo jeho ekonomické zameranie v ostrom protiklade k ideálom svätca z Assisi. Ako môže niekto spravovať štátnu pokladnicu a zároveň vyznávať františkánsku chudobu? František Nosek nám však svojím životom dokázal, že tieto dva svety sa nielen nevyklučujú, ale môžu sa vzájomne posväcovať. Pozývame vás začítať sa do príbehu muža, ktorý ukázal, že aj v ministerskom kresle sa dá kráčať cestou chudoby ducha a že skutočný františkánsky pokoj sa dá budovať aj uprostred búrlivých parlamentných debát.

Narodil sa 26. apríla 1886 v meste Chrudim do úradníckej rodiny. Jeho otec, tiež František, bol príslušníkom finančnej stráže a matka Albína bola dcérou staviteľa. Keďže služobné miesta jeho otca sa menili, František navštevoval školy v Chrudimi, v Týne nad Vltavou a neskôr v Chotěboři. Mal aj mladšiu sestru Máriu. Keď mal František desať rokov, jeho otec ťažko ochorel a krátko nato zomrel. Rodina sa vrátila do Chrudimi, kde František dokončil základnú školu. Už v mladom veku sa u neho prejavoval sklon pomáhať iným. Rád vodieval chudobných spolužiakov na obedy k svojej matke, ktorá žila v skromných podmienkach. Po skončení obecnej školy nastúpil na gymnázium. Od detstva trpel astmatickými záchvatmi, preto sa často zdržiaval doma. Maturitu zložil s významaním a následne sa zapísal na právnickú fakultu v Prahe.

Česká liga akademická

Po štyroch rokoch bol promován za doktora práv. Vstúpil do Českej ligy akademickej (ČLA), čo bol spolok katolíckych akademikov založený v roku 1906. Stretol sa tu s mnohými osobnosťami, ktoré ovplyvnili jeho život a sám sa stal jedným z jeho najaktívnejších členov, veľa prednášal a publikoval. Okolo Noska sa zoskupovali študenti, ktorí vycítili jeho duševnú ušľachtilosť. V mnohých článkoch venoval pozornosť vzťahu cirkvi a štátu. Duch jeho článkov bol výsostne kresťanský. Pokúšal sa v nich včleniť kresťanské pravdy do svetského zákonodarstva. V iných rozoberal marxistickú teóriu, ktorá bola v tom čase na vzostupe. Všimol si, že príčinou šírenia socializmu neboli len ľúbivé myšlienky, ale praktická spoločenská skúsenosť - nízke mzdy a nezamestnanosť. V Noskových publikáciách bolo badateľné sociálne a národnohospodárske cítenie. Varoval však pred demagógiou a nespĺniteľnými sľubmi. V čase vypuknutia prvej svetovej vojny v roku 1914 bol povolaný narukovať. Vojenčina a vojna sa mu protivili, vrodená bronchiálna astma ho tak od vojenskej služby oslobodila. Noskova rodina nebola zámožná. Okrem matky a sestry bola súčasťou rodiny aj chovanka Anna Kubešová, ktorú ako osemročné dievčatko prijali do rodiny a ktorá sa obetavo starala o Františkovu chorľavú matku až do jej smrti v roku 1916. Annina starostlivosť tak zasiahla jeho srdce, že ju požiadal o ruku a v roku 1917 sa zosobášili. Narodili sa im dve deti - dcéra Anuška a syn Fanouš.

Sociálny fond pre študentov

Základným rysom Noskovej osobnosti bolo pomáhať všetkým, ktorí to potrebovali. Všimol si svojich kolegov z ČLA. Pochádzali väčšinou z nezámožných rodín a zohnať nejaký groš bolo pre nich ťažké. Vojna situáciu ešte zhoršila. Preto Dr. Nosek navrhol a vypracoval stanovy študentského pomocného fondu. Výpomoc nemala povahu daru, ale bezúročnej pôžičky, ktorú dlžník splatil po dosiahnutí finančného zabezpečenia. Tento záväzok však neobsahoval právne sankcie. Aby Dr. Nosek získal peniaze, doslova žobral u prominentných osôb, v cirkevných i zámožných kruhoch. Ale až keď získal pre svoju myšlienku strahovského opáta Methoda Zavorala, fond začal plniť svoju funkciu. Po vytvorení novej republiky fond zanikol, ale myšlienka výchovy k sociálnemu cíteniu zostala.

Dr. Nosek - politik a ekonóm

JUDr. František Nosek vstúpil do politiky v službe novovytvorenému štátu, hoci pôvodne sa pripravoval na akademickú kariéru. Bol významným poslancom Československej

strany ľudovej, ktorú v roku 1919 spoluzakladal a stal sa jej podpredsedom. V parlamentných voľbách v roku 1920 sa stal poslancom Národného zhromaždenia a venoval sa najmä právnemu štátu, verejnej správe a hospodárskej politike. Podieľal sa na návrhoch zákonov o sociálnom poistení, riešil problémy zásobovania, nefungujúcej správy či postavenia učiteľov a angažoval sa aj v otázkach spravodlivosti medzi národnosťami. Ako odborník na financie pôsobil v rozpočtovom výbore, kde sa venoval štátnemu dlhu, daniam, bankovníctvu a stabilite meny. Jeho meno je spojené so schválením kongruového zákona v roku 1926, ktorým sa zvyšovali platy duchovných. Vďaka svojej odbornosti bol na krátky čas ministrom vnútra a v rokoch 1926 - 1929 zastával post ministra pôšt a telegrafov. Tento rezort mal vtedy kľúčový význam, keďže zabezpečoval všetky hlavné komunikačné prostriedky štátu – poštu, telegraf, telefón a postupne aj rozhlas. Nosek sa výrazne zaslúžil o modernizáciu a rozvoj týchto služieb. Podporoval budovanie telekomunikačných sietí, zavádzanie nových foriem dopravy pošty (automobilovej aj leteckej) a rozvoj bezhotovostného platobného styku prostredníctvom poštovej sporiteľne. Po voľbách v roku 1929 sa už však do vlády nevrátil, no pokračoval ďalej ako poslanec. Bol presvedčený, že politika môže byť službou Bohu a ľuďom, ak človek nehľadá vlastný prospech, ale spravodlivosť a spoločné dobro. Varoval, že bez morálnych a duchovných základov sa politika môže zvrhnúť a viesť k neslobode. Zdôrazňoval tiež, že skutočným problémom nie sú len ideológie, ale konkrétna sociálna ne spravodlivosť a bieda ľudí.

František Nosek venoval mnoho úsilia práci s mládežou, zvlášť v Sdružení katolíckej mládeže (SKM). Fotografia vznikla v Hostomíciach pod Brdy (1929) u farára P. Václava Chlumského, sedí uprostred, vykonával funkciu sekretára SKM. Vedľa Noseka stojí tajomník SKM Ján Janoušek. Pri P. Chlumskom sedia P. A. Pelikán SJ, generálny duchovný radca SKM a K. Sklenička, predseda SKM.

Družina svätej Kláry

Súcitné srdce Františka Noska viedlo k pomoci starým a opusteným ľuďom v čase, keď ešte neexistovala štátna sociálna starostlivosť. Vytvoril plán ústavov, kde si títo ľudia mohli zabezpečiť opateru do konca života a nezabúdali ani na opustené deti. Napriek mnohým ťažkostiam zakladal domovy sv. Kláry na rôznych miestach, ktoré fungovali vďaka príspevkom obyvateľov a darom dobrodincov. Nosek jazdil po Čechách, vyhľadával vhodné objekty, vyhotovoval kúpne zmluvy, vypracovával domové poriadky a vyberal z rehoľníč a sestier III. rádu sv. Františka vhodné vedúce. Tak po namáhavej práci vznikli domovy sv. Kláry v Litomyšli, Nasavrkách, Březnici, Kbelích u Prahy, či Hostomícih pod Brdy. Do ich budovania často vkladal aj vlastné prostriedky a osobne sa staral o ich chod. Svojou činnosťou výrazne prispel k rozvoju charitatívnej starostlivosti.

Dielo Anežky Přemyslovny

Historické centrum Prahy sa dodnes honosí množstvom nádherných chrámov. S rozrastaním mesta však nové predmestia trpeli ich nedostatkom, a preto, najmä po vzniku Československa, vznikla snaha budovať nové sakrálné stavby. Po zničení Mariánskeho stĺpa 3. novembra 1918 navrhol biskup Antonín Podlaha vybudovať na periférii Prahy toľko kostolov, koľko hviezd mala koruna Bohorodičky. Kľúčové bolo najmä včas zabezpečiť vhodné pozemky na ich výstavbu. Tejto myšlienky sa ujal František Nosek, ktorý založil spolok „Dielo blahoslavenej Anežky Přemyslovny“, aby mohol zbierať peniaze na tento účel. Výstavbu však komplikovali ekonomické ťažkosti, pozemková reforma i nedostatočná podpora zo strany cirkevných a štátnych úradov. Hoci spolok neskôr zanikol, podarilo sa vybudovať viacero nových kostolov, napríklad františkánsky Kostol blahoslavenej Anežky na Spořilove, Kaplnku v Kbelích, obnoviť Kaplnku sv. Kláry v Troji, postaviť zrubový Kostol svätého Františka v Krči či Kostol sv. Jána Nepomuckého v Košířích. Neskôr pribudol aj Kostol Panny Márie v Lhotke. Bez priamej Noskovej iniciatívy vznikli aj ďalšie stavby, napríklad Kostol sv. Terézie Ježiškovej v Kobyliších a Kostol Krista Kráľa vo Vysočanoch. Taktiež v Strašnicích bola postavená kaplnka. Biskup Antonín Podlaha sa tak už na večnosti dočkal naplnenia svojej vízie a najväčšiu zásluhu na jej uskutočnení mal František Nosek.

Dr. Nosek - svetský františkán

Dr. Nosek k františkánskej spiritualite inklinoval už od mladosti. Bol členom Tretieho rádu svätého Františka. Do tohto spoločenstva oficiálne vstúpil 19. 10. 1931 a profesiu zložil 29. 10. 1932 v Kostole Panny Márie Snežnej, kde prijal meno Lev. Z Noskovej iniciatívy bola u františkánov v Prahe založená klubovňa, kde sa zhromažďovala katolícka inteligencia a riešila mnohé otázky vo svetle viery. Františka Noska duchovne viedol františkán Ján Evangelista Urban, ktorý o ňom podal mnohé svedectvá. Vyjadril, že ani dr. Nosek sa nestal dokonale duchovným mužom ihneď. V mladších rokoch bola u neho zjavná prudkosť a netrpezlivosť pri jednaní s ľuďmi, ktorí nechápali jeho zmýšľanie. Duchovne však rástol, a to hlavne po vstupe do Tretieho rádu. Miloval svätého Františka a neustále štúdium jeho ducha pretváralo jeho vnútorný život. Obliekal sa jednoducho, prosil o požehnanie svojich zámerov a prác, znášal nepravdy o sebe, aj keď panovalo presvedčenie, že je potrebné sa brániť. Počas manželkinej choroby, i tej svojej, neprosil o zdravie, ale pokorne ďakoval za každú Božiu prozreteľnosť.

Rodinná fotografia z Poříčí nad Sázavou. Zľava, manželka Anna a František. Pred Annou stojí syn František a pred Františkom dcéra Anna. Po Noskovej lavici sedí jeho sestra Mária.

Koniec krížovej cesty

Život Františka Noska zasiahli tri ťažké rany. V roku 1929 prišla o život jeho sestra Mária v dôsledku rakoviny vo veku 35 rokov, v roku 1933 zomrel jeho desaťročný syn Fanouš na komplikácie po ovčích kiahňach a o 16 mesiacov neskôr podľahla rakovine aj jeho manželka Anna. Tieto udalosti prežíval v úplnej odovzdanosti a dôvere, že Boh jeho najmilším vo večnosti zaistí také dobro, ktorého by on sám nebol nikdy schopný. František Nosek dokončil svoju pozemskú púť 17. apríla 1935. Zomrel po ťažkej chrípke a úplne chudobný. Do truhly mu páter Jan Evangelista Urban vložil svoj františkánsky habit. Tento františkán a svedník Dr. Noska nad jeho rakvou povedal: „Ak chcem svojou pohrebnou rečou oceniť význam zosnulého kresťana Františka Noska, viem, že on to nepotrebuje. Chcem však vzdať chválu Bohu, že nášmu národu poslal muža, ktorý nás všetkých učil, ako veriť, žiť a pracovať. Nech aj tieto moje slová sú nám povzbudením vytrvať v službe dobra, ako nám to svojím životom ukázal zosnulý František Nosek.“ Účasť na zádušnej omši v Prahe a na pohrebe bola veľmi veľká. Je pochovaný na cintoríne pri Kostole sv. Havla v Poříčí nad Sázavou.

5. januára 1996 zahájila v Prahe svoju prácu arcidiecézna komisia za účelom prípravy blahorečenia JUDr. Františka Noska. Proces stále prebieha a od tohto dátumu je označovaný titulom Boží služobník. Aktuálne sa skúmajú historické dokumenty a svedectvá, ktoré majú potvrdiť, že svoje cnosti hrdinsky žil v každodennom živote.

Vtesnať plnosť života Dr. Františka Noska na pár stránok papiera je nadľudskou úlohou. Bohatosť a hĺbka jeho životných postojov a činov však neostáva zabudnutá. Veľký podiel na tom majú naši českí bratia a sestry zo SFRJ (Sekulárni františkánsky rád), ktorí každoročne organizujú púte k hrobu Dr. Noska, usporadúvajú prednášky a snažia sa šíriť úctu a povedomie o tomto mužovi. Jeho príklad oslovuje a je aktuálny aj dnes. Predovšetkým

preto, že v jeho ponímaní nebola ekonomika nástrojom hromadenia, ale nástrojom služby a spravodlivého prerozdelenia dohier. Politickú moc nevnímal ako privilégium, ale ako františkánsku formu apoštolátu, kde sa o verejné blaho staral s rovnakou horlivosťou, s akou sa svätý František staral o malomocných. Ján Evangelista Urban OFM o Františkovi Noskovi povedal: „Sám vidím v jeho politickej a ekonomickej činnosti tú jedinú správnu cestu dnešnej evanjelizácie: novým spôsobom uchopiť a kresťansky prežiť pozemskú realitu, ktorá nás všetkých — či chceme, či nechceme — zaplietla do sietí politiky a „trhovej ekonomiky“. Osobnosť Františka Noska nám aj v tejto dobe pripomína, že evanjelium nepatrí len do modlitebných knížiek, ale premieta sa aj v paragrafoch zákonov a v číslach štátnych rozpočtov.

Martina Zonnenscheinová

Zdroj:

www.sfr.cz/shared/clanky/5590/1-SbornikPramenukeStuiduDilaJUdr.FrantiskaNoska_web.pdf
Pôvodné dobové čiernobiele fotografie boli kolorované.

Pamätná tabuľa, ktorá je umiestnená na dome v Peckovej ulici č. 3 v Prahe 8 – Karlíně, kde František Nosek žil a zomrel.

[illegible]

F. Nosek vstúpil do tretieho rádu pokorne, ale už ako verejne známa osobnosť. Zápis v knihe členov Tretieho rádu svätého Františka pri kláštore Panny Márie Snežnej v Prahe z roku 1931 a 1932.

Hrob Františka Noseka v Poříčí nad Sázavou, ku kterému sa každoročne v apríli organizuje púť. Náhrobný kameň na jeho hrobe zdobí nádherné vyznamenanie: „Zde očekává vzkříšení tělo JUDr. Františka Noseka, terciáře sv. Františka...“

Keď František opäť zhromaždil svojich bratov

Sú chvíle, o ktorých človek už v okamihu, keď ich prežíva, tuší, že sa nezopakujú. Také boli prvé dni mimoriadneho vystavenia ostatkov sv. Františka v Assisi počas pôstu 2026.

Assisi vtedy žilo zvláštnym napätím. V uliciach bolo cítiť očakávanie, v kláštoroch vrcholili prípravy a do Svätého Konventu sa schádzali bratia z celého sveta. Niektorí mali pomáhať pri prijímaní pútnikov, iní pri sprevádzaní novinárov a iných skupín, ďalší predovšetkým pri vysluhovaní sviatosti pokánia, o ktorú bol vskutku mimoriadny záujem. Už niekoľko dní pred otvorením Františkoveho hrobu bolo jasné, že nepôjde iba o veľkú spoločenskú udalosť, ale o hlbokú duchovnú skúsenosť.

Mnohí bratia prichádzali jednoducho preto, aby boli k dispozícii. Po uctení ostatkov totiž ľudia často nehľadali ďalšie informácie, pamiatky ani fotografie. Hľadali rozhovor. Hľadali brata. Niekedy stačilo iba krátke stretnutie, požehnanie, niekoľko slov alebo spoločná modlitba.

Vystavenie ostatkov bolo súčasťou jubilejného roku 800. výročia paschy sv. Františka a akési pokračovanie Jubilea nádeje, ktoré prežívala Cirkev v roku 2025. Práve počas pôstu – v čase pokánia, návratu k podstatnému a hľadania Boha – boli po prvýkrát po ôsmich storočiach ostatky Serafínskeho Otca vystavené verejnej úcte.

Keď sa 21. februára večer otvoril sarkofág a ostatky boli prenesené do Dolnej baziliky sv. Františka, mohol som byť medzi bratmi počas slávnostných vešpier. Potom asi hodinu sme mali možnosť prísť k ostatkom zblízka – bez ochranného skla, bez davov, bez ruchu. Iba bratia zhromaždení okolo svojho Otca.

Bol to dojímavý okamih. Mal som silný pocit, že František opäť zhromaždil okolo seba svojich druhov. Snáď aby nám znovu svedčil o tom najpodstatnejšom: o krátkosti života, o jednote s Kristom a o pokoji, ktorý človek nachádza v službe Bohu.

Snažil som sa uvedomiť si mimoriadnosť chvíle. Práve nám bolo dopriate stáť medzi bratmi, ktorí sa prvýkrát po ôsmich storočiach takto môžu zhromaždiť okolo tela, v ktorom sv. František prežil svoj jedinečný duchovný príbeh. V srdci mi zaznievala otázka: čo mi tým chce povedať Božia prozreteľnosť? Čo si mám z tejto chvíle odniesť?

A tak som ďakoval a prosil. Za seba. Za nášho generálneho ministra, brata Carlosa Trovarelliho – 120. nástupcu sv. Františka vo vedení rádu. Za našu rehoľnú rodinu. Za bratov na Slovensku. Za Cirkev. A za svet, ktorý sa zmieta v chaose, rozdelení a vojnách.

V očiach mi zostal ešte jeden silný obraz. Jednoduchá plexisklová schránka s kosťami sv. Chudáčka ležala pod nádherne vyzdobenou klenbou transeptu Dolnej baziliky, kde je sv. František zobrazený v nebeskej sláve – sediaci na zlatom tróne medzi serafínmi. Tie kosti boli zvláštne. Popraskané a sfarbené tak, že pripomínali kôrky dobre upečeného chleba. František sa celý stal pokrmom! Jeho skúsenosti, jeho telo, jeho obeta, jeho slová – a napokon aj táto hrstka kostí po ôsmich storočiach – všetko sa stalo akoby chlebom pre druhých. Chlebom, ktorým dodnes Boh dokáže sýtiť mnohých ľudí.

Nasledujúce týždne ukázali veľkosť duchovného hladu, ktorý dnes vo svete existuje. Už počas prvého dňa prišlo k ostatkom približne 18-tisíc pútnikov. Počas mesiaca ich do Assisi prišlo viac než 370-tisíc z celého sveta. Hovorí sa o tom, ako o jednej z najväčších duchovných udalostí moderných dejín Assisi.

Zvláštne bolo v tých dňoch v Assisi aj to ticho. Bol som pritom, keď sa k ostatkom nahnuli skupiny akreditovaných novinárov – bolo ich asi 200. Napriek postrkávaniu, kamerám a neustálemu pohybu ľudí zostávala v bazilike atmosféra modlitby. Akoby si aj ľudia zvyknutí na senzácie uvedomovali, že stoja pred niečím mimoriadnym.

Aj médiá po celom svete si všimli, že Assisi sa počas pôstu stalo miestom, kde sa ľudia znova pýtajú na podstatné veci. Františkov odkaz pokoja, bratstva a jednoduchosti zrazu znel veľmi aktuálne vo svete unavenom hlukom, vojnami a presadzovaním sa.

Na záver vystavenia ostatkov hovoril kardinál Matteo Zuppi o svätom Františkovi ako o „našom bratovi a Pánovom priateľovi“. Pripomenul, že František nie je postavou minulosti ani vzdialeným svätcom z legiend, ale bratom, ktorý aj dnes vedie človeka ku Kristovi a učí ho žiť evanjelium jednoducho a radikálne. Možno práve preto mala táto udalosť takú silu. Nebola iba pohľadom do minulosti. Bola stretnutím so živým svedectvom konkrétneho človeka, ktorý dovolil, aby Boh úplne premenil jeho život.

text a foto: P. Tomáš Lesňák OFMConv.

Rozhovor s pátrom, františkánom Jozefom Čirákom

BYŤ S JEŽIŠOM NEUSTÁLE V OSOBNOM VZŤAHU

Každý brat prichádza do spoločenstva s darmi a schopnosťami, či už intelektuálnymi alebo fyzickými zručnosťami, ktoré ho často predurčujú ku konkrétnej práci i povolaniu. Dnešný hosť nášho pravidelného rozhovoru, františkánsky kňaz Jozef Čirák OFM, si svoje dary preveril a rozvinul v rôznych službách v provincii slovenských františkánov. V súčasnosti ich uplatňuje ako vikár provincie, sekretár pre evanjelizáciu a misie, člen misijného tímu a správca Centra novej evanjelizácie Jána Pavla II. Zároveň sa venuje mladým zo spoločenstva GIFRA.

Jozef Čirák sa narodil 8. januára 1981 v Snine, má štyroch bratov, vyrastal v Belej nad Cirochou, kde chodil na základnú školu, gymnázium vyštudoval v Snine, po jeho ukončení (1999) pokračoval ďalej na Prírodovedeckej fakulte UK v Bratislave. Počas štúdia spoznal menších bratov františkánov. Do rehole vstúpil po ukončení vysokej školy v roku 2005. Kňazskú vysviacku prijal v r. 2014 v Dóme sv. Alžbety v Košiciach, potom pôsobil 2 roky v Hlohovci a zároveň ako školský kaplán na Gymnáziu sv. Angely Merici v Trnave, od r. 2016 – do 2019 bol predstaveným komunity bratov a správcom františkánskeho kostola v Bratislave. Od roku 2019 pôsobí v Beckove.

Začnime prvou formáciou viery vo Vašej rodine. Aká bola?

Pochádzam z katolíckej a hlboko veriacej rodiny, z ktorej vzišlo aj niekoľko kňazských povolání. Kňazom bol babkin brat i bratranec a v širšej rodine ďalší kňazi. Doma sme často prijímali kňazov, ktorí u nás pôsobili, alebo prichádzali ako rodinní priatelia na návštevy. Teda kňazstvo bolo v mojom živote prirodzená možnosť voľby povolania. Neskôr som rozpoznal, že moja cesta nevedie cez službu diecézneho kňaza, ale zasvätením sa Bohu v reholnom spoločenstve. Počas štúdia na vysokej škole som sa angažoval v Univerzitnom pastoračnom centre sv. Jozefa Freinademetza, ktoré v roku 1997 v Mlynskej doline v Bratislave založil verbista páter Milan Bubák. On, hoci to asi ani nevie, v mojej duchovnej formácii zohral veľkú úlohu a preto som najsôr začal uvažovať o vstupe do rehole verbistov.

Nakoniec ste sa rozhodli nasledovať sv. Františka, prečo?

Spoznal som bratov františkánov v Bratislave a zažil som veľmi vrele prijatie, ale aj hlboké duchovné oslovenie ich životom. Ku koncu štúdia na VŠ som sa rozhodol stať kandidátom u františkánov. V reholi platí podmienka, že ešte pred vstupom do nej musí mať kandidát minimálne rok skúsenosť v zamestnaní, aby spoznal prácu ľudí, hodnotu vecí a podobne, ale keďže som popri dennom štúdiu už aj pracoval a zarábal si na živobytie, táto skúsenosť mi bola zarátaná a v roku 2005 som nastúpil do postulátu v Trstenej, spolu s ďalšími štyrmi chalanmi Pašom, Štefanom, Radkom a Matejom. Spolu sme prešli noviciátnym časom v Trnave a neskôr sme niektorí pokračovali v Bratislave ako študenti teológie. Tam som v roku 2013 zložil aj svoje slávnostné sľuby.

Bola to viac-menej priamočiara cesta?

Myslím si, že život nikoho z nás nebeží po rovnej trati. Trajektória života je krivoľaká a neminú vás vnútorné boje i pochybnosti, či idete správnym smerom. Radosti a nadšenia z povolania strieda rozčarovanie, no niekedy je len potrebné hlbšie pochopenie vecí. V reholi sa môže zdať, že všetko máte nalinajkované, ale je to priestor pre mnohé slobodné rozhodnutia i postoje, vďaka ktorým skutočne napredujete. Je to súčasť cesty, v ktorej rozpoznávate, že niečo je dôležité a iné zas menej, alebo vôbec. Pre mňa osobne cesta zasvätenia nie je iba cesta vzdávania sa, ako to vnímajú ľudia vo všeobecnosti, ale vnímam ju sôr ako časopriestor v ktorom veľa dostávam.

Predsa len radikálna cesta žitia evanjelia a spôsob, akým sv. František získaval sväté čnosti je pre mnohých nereálna, ako ju vnímate Vy?

Evanjeliové čnosti, ktoré sú aj našimi rehoľnými sľubmi – chudoba, poslušnosť, čistota, dajú zabráť každému človeku, ktorý sa o ne snaží. Sú etapy v živote, kedy ste s nimi konfrontovaní viac, inokedy menej. Pán Boh nepracuje na očisťovaní, upevňovaní a zdokonaľovaní nášho srdca tak, že všetko sa rieši naraz, je to cesta. No určite platí, čo o čnostiach povedal sv. František, že kto má jednu a ostatné neuráža, má všetky. A kto uráža jednu, nemá žiadnu. To presne sa snažím rozpoznávať a mať stále v pozornosti. Napríklad chudobu sme si zvykli spájať viac s majetkom, s vecami, ale môžeme ju oveľa viac nájsť v postojoch, vzdávaní sa posledného slova, komentárov, prijatí svojich i cudzích nedostatkov, či nepríjemných vecí. Čistota, pre ktorú sa človek rozhoduje každý deň, rovnako potrebuje rozpoznávať čím si naplním svoje srdce a v mnohom statočne zápašit'. A poslušnosť je od začiatku konfrontácia s rozmerom vlastnej predstavy o slobode, ale i dôvere prijať to, čo ti je predkladané.

Čo v prípade, ak ide o nesprávny príkaz alebo nezmyselnú úlohu?

Sv. František opakuje, že ak by niekto nariadil niečo, čo je proti Božiemu zákonu, máme ho neposlúchnuť, ale nesmieme takého človeka odsúdiť, ani opustiť. To je veľmi silný postoj napriek nesúhlasu a myslím si, že pestrosť františkánskej rodiny niekedy býva sprevádzaná akýmsi svätým vzdorom voči niečomu, čo zároveň nemôžem opustiť. A sú nariadenia, ktoré nedávajú zmysel, pri ktorých môžete mať viac poznania, skúseností ako druhí, ale viete, že máte poslúchnuť, čo ale neznamená, že nemôžete v poslušnosti niečo povedať, či opýtať sa. Myslím si tiež, že každý rozumný človek aj samotnú vieru prežíva s patričnou kritikou, ale zároveň neopúšťa svoju cestu.

Možno aj my, svetskí františkáni viac vnímame v ráde povinnosti, nariadenia a ešte sme neobjavili hlbšiu podstatu našej duchovnej cesty a prejav minority. Že pomôcť, dať priestor inému, zrieknuť sa niečoho a podobne, je cesta ku ktorej sme sa zaviazali, aby sme žili františkánsky rozmer lásky a tým aj radosť i pravú slobodu.

Ak nastavíme svoj život iba podľa pravidiel, čo máme a nemáme robiť, čoskoro sa to obráti proti nám. Všimnime si, František nedáva nejaké poučenia o chudobe, o tom či o inom ako mentor, on nie je v kontakte s nejakou doktrínou, všetko prijíma a má vo svojom vnútri, nie iba ako poučenie, napomenutie, ale ako ovocie stáleho a jednoznačného vzťahu s Ježišom Kristom. A toto je podstata, koreň spirituality, ktorý my možno nevieme odkomunikovať. On sa jednoducho zamiluje do Krista a kvôli nemu je chudobný. Vie, že nemôže existovať ako solitér, preto žije a koná v bratstve. Pretože miluje Krista, miluje liturgiu Cirkvi, ale nebazíruje na nej. My, ľudia sa často nadchneme a zaľúbime do určite formy, morálky, zvyklosti a pod., ktoré sa často stanú našim bezpečným hradom a nejdem do hĺbky.

Čiže František v plnosti dáva priestor v sebe Kristovi a druhým?

Pretože nestratí osobný a živý vzťah s Ježišom vie všetko dávať úplne, všetkého, čo mu bráni viac milovať, sa vie úplne zrieknuť. Aj v tom je pre mňa príkladom a výzvou v živote, aby som si ctil štruktúry, formy, ktoré sa za dvetisíc rokov stabilizovali, ale zároveň, aby som nezabúdal, že naša viera je založená na vzťahoch. A bez vzťahu sa bratia v reholi nestávajú skutočnými bratmi. Bez osobného vzťahu s Kristom nikto nedokáže byť napríklad dlhodobo kňazom a slúžiť len s vedomím, že má istý status, benefity, alebo, že je to iba zamestnanie. Ak naozaj pri svojom povolaní, ktoré je darom, nevnímame svoj blízky vzťah k Bohu, zostaneme nenaplnení, prázdni...

O Františkovi zvykneme hovoriť, že je druhý Kristus (alter Christus), skúsme to však správne pochopiť. To „alter“ – pre mňa lepšie vystihuje slovo „ďalší“. Ako by to bolo vyjadrenie a volanie kto bude ten ďalší po Kristovi a Františkovi. Jeho cesta je možná pre každého jedného z nás. Všetci máme možnosť žiť tak, aby z nás bol ďalší - alter Christus. Františka neurobila zjednoteným s Kristom stigmatizácia, tá bola už len potvrdením jeho cesty. Je ďalší Kristus, pretože veci, ktoré sa v jeho živote stanú, prežíva radikálne evanjeliovo a v stotožnení s Kristom. Spomínam si, že keď som prišiel do rehole, ktosi povedal, že niektorí svätí sa dajú obdivovať, ale nie nasledovať. To je hlúposť. My nepotrebujeme niektorého svätca obdivovať, ale potrebujeme ho nasledovať.

Láska obsahuje v sebe všetky ostatné čnosti a aj v spoločenstve sa preveruje jej veľkosť...

Často hovoríme iba o láske, no zabúdame, že práve láska je vzťah o ktorom hovorím. Konkrétne súvzťažnosť s Ježišom Kristom. Láska je o ochote slúžiť, robiť, čo sa od nás žiada, nemyslieť na seba, žiť vzťah. Pretože Kristus nás učí otvárať sa pre druhých, nepoučovať, nepripomínať chyby, byť tu pre druhého.

Prvá „kaplanka“ po vysvätení?

Po vysvätení som bol preložený do františkánskej komunity v Hlohovci, kde som pôsobil ako pastoračný kňaz, ale mojou hlavnou náplňou bola práca na Gymnázium Angely Merici

v Trnave, kde som dva roky pôsobil ako školský kaplán. Obdobie na škole bolo jedným z mojich najkrajších. Venoval som sa ako mladý kňaz mladým ľuďom, sprevádzal ich na duchovnej ceste, naozaj šťastný v tejto službe. Popri tom som mal blízko k diecéznemu pastoračnému centru v Bojničkách, kde som sa zúčastňoval na mnohých podujatiach pre mladých. Takže moje kňazské začiatky boli späté s Hlohovcom, Trnavou a zároveň aj s Bojničkami, so školou, s pastoračným centrom pre mládež a pastoráciou vo farnosti. Keď sa v roku 2016 konala kapitula nášho rádu, stal som sa členom vedenia provincie a do roku 2019 som pôsobil v Bratislave ako predstavený komunity bratov a správca františkánskeho kostola. Je to naša najväčšia komunita na Slovensku a bola to pre mňa obrovská výzva.

Môžete v krátkosti popísať toto obdobie?

Bolo to obdobie rôznorodých povinností a zároveň veľkou skúsenosťou. Začala sa realizácia významných projektov, oprava neogotickej veže, stavebné úpravy v kláštore, ale ako svoju skutočnú misiu som vnímal službu bratom v komunite a zároveň ľuďom, ktorí prichádzali do nášho kostola, teda samotnú pastoráciu a jej rozvíjanie. Boli to požeh-

nané roky nielen pre mňa, ale pre celú komunitu, aj keď náročné a často vyčerpávajúce. Podarilo sa nám otvoriť kláštor, aby sa stal domovom nielen pre nás bratov. V tom čase sa u nás stretávalo vyše 20 spoločenstiev. Veľmi sme žili slávením dôstojnej liturgie s dôrazom na spev a účinkovanie našej schóly a ďalších umelcov. Zároveň to bol aj čas akéhosi nepokoja a náročnosti v určení miery pre vnútorný život komunity a jej spolužitie s veriacimi, ktorým sme slúžili. Veľmi ma teší, že aj napriek tejto náročnosti v tom období, nikto z bratov z komunity neodišiel.

Už po troch rokoch Vás preložili do kláštora v Beckove. Ako ste to prijali a čo bolo Vašou úlohou?

Preloženie som prijal s trochou nevôle, pretože som bol rozbehnutý v realizácii viacerých projektov v Bratislave, mal som nejakú víziu tohto miesta a chcel som pokračovať ďalej. Nebol som s tým celkom stotožnený, ale prijal som to. V roku 2012 naša rehoľa františkánov prebrala objekt v Beckove, ktorý dovtedy slúžil ako charitný dom pre kňazov. Keď Nitrianska diecéza, ku ktorej patrili predtým aj Beckov, zriadila nový charitný dom v Nitre, náš kláštor zostal prázdny. Ujali sa ho naši bratia z Hlohovca, začali v ňom spolupracovať s laikmi z hlohovského spoločenstva Lachai Roi. Združenie si potom prenajalo kláštor v Beckove, postupne začali upravovať priestory, aby sa tu mohli stretávať aj väčšie skupiny. Organizovali evanjelizačné kurzy, možno povedať, že to bol pre toto miesto čas duchovnej jari. Bratia tu najprv nebývali, robili iba duchovnú službu a dochádzali sem z Hlohovca. Neskôr došlo k určitej zmene fungovania a rozhodnutím

vedenia našej provincie v r. 2019 priestory beckovského kláštora znovu prevzala naša rehoľa. Ustálila sa tu komunita bratov zodpovedná za pastoračiu aj aktivity a ja som bol poverený vedením CNE i novej komunity. Jedným z cieľov bolo pritiahnúť domácich ľudí, ktorých sme začali viac prizývať k spolupráci, pretože dovtedy tu prichádzali viac ľudia z Hlohovca, Bratislavy a zo širokého okolia.

Čo všetko sa po prevzatí kláštora zmenilo?

Miesto bolo v roku 2012 nazvané Centrom novej evanjelizácie Jána Pavla II. a zameralo sa na reevanjelizáciu kresťanov v strednom veku. Po ukončení väčšej spolupráce so spoločenstvom Lachaj Roi už nebolo možné pokračovať v organizovaní veľkých mesačných modlitbových stretnutí. Transformácia domu pokračuje ďalej a na jeseň tohto františkánskeho jubilejného roka 2026 sa jeho názov zmení, bude sa volať Francesco - dom pre spoločenstvá. Tento prechod nebol ľahký, ľudia tu boli zvyknutí na evanjelizačné a charizmatické kurzy. Prešli sme do obdobia, kedy ponúkame klasické duchovné obnovy, pobyty pre rodiny, pre mladých. Chceme, aby náš kláštor bol k dispozícii akýmkoľvek kresťanským spoločenstvám, ktoré tu môžu stráviť čas, prenajať si priestory na obnovu, teambuilding či iné stretnutia. Možno by sa mohlo zdať, že ide o útlm v aktivitách, ale myslím si, že je to zároveň prehĺbovanie duchovnosti, pre ktoré máme výborné zázemie. Do kláštora v roku 2025 prišiel páter Ján Kapistrán Lazový, ktorý je veľmi zdatný vo františkánskych témach. Spolu s ním i bratom Timotejom sa usilujeme venovať skupinám, ktoré k nám prichádzajú. Chcem tiež poďakovať za túto službu aj bratom, ktorí tu pôsobili pred nimi a veľa urobili pre toto miesto, bratia: Leopold, Félix, Egíd, Bartimej, Maseo, Anton, Vavrínek, ale i neskôr Pavol, Slavko a Matúš.

V tomto jubilejnom roku absolvujete aj misie po Slovensku...

Jubilejné misie máme v komunitách našej rehole, sú 6 dňové, od utorka do nedele. Program vychádza z odkazu sv. Františka a prispôsobujeme sa potrebám a miestam kam prichádzame.

Máme za sebou jubilejné misie v Bratislave, vo Filakove, v Nových Zámkoch, v Hlohovci a Trstenej. V druhom polroku budú v Prešove, Trnave a u nás v Beckove od 8. – do 13. novembra. Nimi završíme slávenie Jubilejného roka, všetko cez optiku sv. Františka.

Spomínali ste aj Gifru – františkánsku mládež?

Áno, asi od roku 2001 na Slovensku máme GIFRU, samostatnú mládežnícku organizáciu, ktorá nie je spätá s tretím rádom ako napríklad v Taliansku a založili ju bratia z našej rehole, ktorí pozvali aj terciárov z Talianska. My pre nich organizujeme 4-krát do roka podujatia – veľkú letnú Gifru, zimné stretnutie, jesennú púť a v pôste duchovnú obnovu. Je to zároveň čas františkánskej formácie, ale nie sú to ľudia, ktorí by sa chceli hneď, automaticky k niečomu zaväzovať. Nedá sa to cez štruktúru tretieho rádu svetských františkánov, ktorý požaduje trvalé sľuby. V službe mladým by sme chceli naďalej pokračovať, v súčasnosti sa im venujeme spolu aj so sestrami Kongregácie školských sestier sv. Františka a bratmi minoritmi i Terciárkami kapucínkami sv. Rodiny.

S čím by ste sa na záver podelili s čitateľmi Františkánskej rodiny

Ja si najviac prajem, aby sme jednak narastali v hlbokom poznaní Františkoveho príbehu, bez všetkých tých mýtov, sentimentu a vrstiev, ktorými sme oblepili jeho postavu. Druhá vec je, aby sme si naozaj jeden druhého v našich rôznych františkánskych vetvách dokázali vážiť, vždy keď sa stretneme vnímať jeden druhého ako dar a byť šťastní z toho, že to je ďalší človek, ktorý uveril Františkovej ceste za Kristom. Ja som považovaný viac za aktivistu, tak si aj pre seba samého želim prehĺbenie kontemplatívneho rozmeru na svojej ceste, ale aj na ceste každého z nás. Keď sa modlíme, čítame Sväté písmo, Františkánske pramene môže nás to viesť k hlbokej Pravde. Preto sa teším, že na konci jubilejného roka budú u nás po prvýkrát v slovenčine vydané kompletne Františkánske pramene, ktoré sú najväčším ovocím dlhoročného snaženia. A už teraz všetkých v mene našej rehole pozývam na ich propagáciu. Naše Vydavateľstvo Serafín v tomto roku oživilo františkánsku vydavateľskú činnosť o veľa pozoruhodných titulov, ktoré idú do hĺbky, napríklad Spiritualita bratstva, vecný a zároveň veľmi duchovný ponor do františkánskeho života. Potrebujeme sa opäť vrátiť ku knihám, ktoré sú pre našu spiritualitu zásadné, napríklad Múdrosť chudáčika. Čiže v tomto kontexte si želim, aby sme, ja aj vy, boli ľuďmi veľmi duchovnými, kontemplatívnymi, aby sme naozaj všetci boli vďační jeden za druhého, zdieľali vzájomnú radosť a povzbudenie z povolania.

Za rozhovor ďakuje sr. Mária Marcela
foto: archív Jozefa Čiráka

PRESVÄTÉ ČNOSTI LÁSKA A POSLUŠNOSŤ

*„Svätá pani láska,
Pán ťa ochraňuj
s tvojou sestrou svätou poslušnosťou.“*
(FRANTIŠKÁNSKE PRAMENE 1, str. 245)

Písať o láske, znamená často riskovať, že pisateľ skĺzne do povrchných definícií, či prevzatých citátov, alebo môžeme formovať svoju osobnú predstavu lásky a vydávať ju za jedinú pravdu. Vo Svätom písme nájdeme snáď najkrajší Hymnus na lásku od sv. Pavla v Liste Rimanom, kapitola 13., ktorý môže byť pre nás kritériom skutočnej lásky.

My, bratia a sestry františkáni sa môžeme oprieť aj o pravdivé svedectvo nášho milovaného otca Františka z Assisi, ktorý miloval nerozdeleným srdcom, vášnivo, radikálne aj bolestne...

Františkov dostatočne zaznamenaný život, myslenie, skutky, cesta viery i žitá láska boli preverené a odmenené samotným Kristom na La Verne a poskytujú nám dostatočne hodnoverný príklad jeho nasledovania.

Po stretnutí s Kristom sa život Františka začal radikálne meniť. Opúšťa životné plány stať sa slávnym, rytierom, uznávaným. Miesto v jeho srdci sa postupne vyprázdňuje a objavujú sa v ňom prvé výhonky ratolestí, ktoré vrchovato živí Božia milosť a rast poháňa jeho nájstojčivá vôľa opustiť všetko, čo mu bráni všetko získať.

Hymnus na lásku sv. Františka

Lásku vždy predchádza Božie volanie a ona je akceleratorom hlbkej skutočnej zmeny v človeku. Františkovo srdce sa postupne vyprázdňuje, milosť lásky búra múry zvyklostí upriamených na seba, ako baranidlo na opevnenie stredovekého hradu. Kým ho celkom neprenikne svetlo a začne udierať v rytme toho Božieho, ničím nerozdelené. Jeho prvým prejavom bolo milosrdenstvo prejavované žobrákovi, ktorý ho pre lásku Božiu prosí v obchode o almužnu a on mu najskôr odvrkne a potom sa pustí za ním, a objatie malomocného, ktorému sa najskôr po ceste za mestom vyhne. Poslednou bola premena jeho bolesti na La Verne, na nerozdelenú, bezhraničnú lásku. Skúsenosť lásky neraz bolí. Všetko však postupuje podľa Božieho plánu a rastúcej pripravenosti prijať to, na čo Svetlo poukáže. František miluje Boha, miluje blížneho, miluje stvorenstvo, miluje všetko a stotožňuje sa s Milovaným.

Keď skúmame a rozjímame o najväčšej čnosti - láske, ktorú František našiel a delil sa o ňu, musíme žasnúť nad jeho životom a zamyslieť sa do hĺbky nad tým, ako sa staráme a žijeme dar jeho charizmy ku ktorej nás Boh povolal v súlade s jeho plánom s nami. Či dostatočne prosíme Boha i Františka, mocného serafínskeho patróna, o pozemské naplnenie svojho povolania, či na duchovnej ceste odstraňujeme všetko nadbytočné a škodlivé a pestujeme dobré návyky, ktoré nás pripravujú na zmenu. Pretože tak ako u Františka, aj u nás ide o vnútornú hlbokú premenu, ktorá mení náš pohľad na svet i na seba, mení naše vnímanie, objavuje skutočnú slobodu a prináša radosť.

Brat – tvoj učiteľ lásky

„Nech nie je na svete žiadny brat, ktorý by zhrešil, ako je to len možné, a ktorý by po tom, čo uvidí tvoje oči, odišiel bez tvojho odpustenia, ak oň požiada; a ak nepožiada o odpustenie, opýtaj sa ho, či chce, aby mu bolo odpustené. A ak by potom tisíckrát zhrešil pred tvojimi očami, miluj ho za to viac ako mňa [...] a vždy maj milosrdenstvo s takými bratmi...”

„To, čo ti bráni milovať Pána Boha, a každý, kto ti bude prekážať, či už sú to bratia alebo iní, aj keby ťa bili, to všetko musíš považovať za milosť. A tak to musíš chcieť a nie inak. Miluj tých, ktorí sa k tebe tak správajú, a nežiadaj od nich nič iné, ako to, čo ti dá Pán. Miluj ich za to a nežiadaj od nich, aby boli lepšími kresťanmi. A to nech je pre teba viac ako pobyt v pustovni...”

Vyššie uvedené slová sv. Františka z Listu ministrovi sa stali inšpiráciou pápežského kazateľa, kapucína Roberta Pasoliniho počas druhej pôstnej meditácie pre Vatikánsku kúriu a jeho pohľad na čnosť lásky žitú v bratstve, bude pre nás isto povzbudzujúcim. Prinášame časť tejto meditácie:

„Z tohto pohľadu nie je bratstvo problémom, ktorý treba znášať, ale miestom, kde sa overuje pravdivosť nášho duchovného života. František dokonca hovorí, že charakteristickým znakom evanjelia je milosrdenstvo voči bratovi, ktorý zlyháva. Jedna pasáž z Ne-potvrdenej Reguly svätého Františka veľmi dobre osvetľuje tento bod. Máme tendenciu vnímať brata, ktorý nás zraňuje, alebo nás stavia do krízy, ako prekážku, niekoho, kto je príliš vzdialený od nášho spôsobu myslenia, až ho vnímame takmer ako nepriateľa. František však túto perspektívu obracia: práve táto osoba sa môže stať miestom, prostredníctvom ktorého nám Boh otvára cestu k večnému životu.”

Brat Rafael a brat Mario v jedálni Svätého Konventu pri Bazilike sv. Františka v Assisi.
Foto: Gianluigiho Di Napoli / Kalendár 2026: San Francesco Vive!

Láska z Kríža

V poslednej, štvrtej pôstnej meditácii pápežský kazateľ pokračuje opisom vrcholu lásky: „Aby sme však pochopili, čo sa stalo na La Verne, treba sa pozrieť na stav, v akom tam František prichádza. Rany už v ňom boli prítomné ešte skôr než sa stali viditeľnými. Jeho telo bolo vyčerpané, zrak poznačený chorobou, ktorá ho viedla k slepote. Duša bola zasiahnutá „veľkým pokušením“: rád rástol nad mieru a nadobúdal podoby, ktoré už nevedel rozpoznať ako svoje, a bratia – ktorých splodil – sa vzdalovali od jeho radikalizmu evanjelia. Cítil sa odsunutý bokom, vnímaný ako bremeno. Na vrch vystupoval nie ako víťaz, ale ako zranený človek. Práve tu mystická skúsenosť odhaľuje svoj najhlbší význam. Boh nezasahuje tak, že by pridával nové rany, ale tým, že premieňa tie, ktoré už sú prítomné v živote.“

Piero Casentini / ilustrácia, San Damiano, Assisi

Synovia poslušnosti

Súčasný svet väčšinou považuje poslušnosť za slabosť a neschopnosť sa vzoprieť a ísť si za svojím osobným cieľom, bez ohľadu na iných. My ju však vnímame inak. Pán posielal Syna zachrániť človeka utrpením a obetou vlastného života a on poslúchne... František sa stretne s Ježišom a poslúchne, ide opraviť Otcov dom a plný horlivosti sa pustí do ukladania kameňov rozpadnutého kostolíka San Damiano, opraví Porciunkulu a San Pietro. Až neskôr pochopí o čo ho Pán v skutočnosti žiada. V Liste Židom, 5 kapitola, verš 8 sv. Pavol zasa píše: „*Kritus sa naučil poslušnosti z toho, čo vytrpel...*“

František bol príkladným synom poslušnosti a bol ním aj jeho o sedem storočí mladší brat Páter Pio. Ich podobnosť v nasledovaní Krista, čo najdokonalejšie, je zrejmá a Pán ich oboch odmeňuje znakmi svojej lásky. Oba sú pre nás cennou inšpiráciou k získaniu poslušnosti, poslednej Františkom pozdravenej čnosti.

Páter Pio vo svojich listoch, ktorých ako sa uvádza, napísal tritisíc, o Poslušnosti, ako ju on vníma a prežíva, v liste svojmu duchovnému otcovi Benediktovi zo San Marco in Lavis, píše...“ *Robím to iba preto, aby som Vám bol poslušný, pretože mi bolo dané poznať, že Bohu je príjemná jedine táto vec, totiž poslušnosť, ktorá pre mňa predstavuje jediný prostriedok záchrany a nádeje, že na konci budem môcť prepuknúť vo víťazný spev.*“ (Otec Pio z Pietrelciny, str. 75). A v inom liste, svojmu spolubratovi, otcovi Paolinimu da Casacalenda o poslušnosti radí : „...*vlož všetko do rúk poslušnosti, a tak budeš môcť mať úplnú istotu, že konáš to, čo je príjemné Božskému Srdcu.*“ (str.76).

Páter Pio svojím životom a poslušnosťou nadriadeným a Cirkvi potvrdzuje pravdivosť a možnosť dokonalého nasledovania Krista Františkom, a jeho svedectvo len zvyšuje našu úctu k serafínskej ceste evanjelia.

„...*Svätá láska zaháňa všetky diabolské a telesné pokušenia i všetok telesný strach.*

Svätá poslušnosť zaháňa všetku telesnú a žiadostivú vlastnú vôľu

a udržiava svoje telo umŕtvené,

poslušné duchu a poslušné svojmu bratovi...“

(FRANTIŠKÁNSKE PRAMENE 1, Pozdravenie čností str. 246)

Celoživotný proces obrátenia zakončuje František plnosťou dosiahnutých čností ktoré ho stotožňujú s Milovaným. Každý deň nás, bratov a sestry, pozýva objaviť silu Ducha Svätého, vydať sa cestou zhadzovania nepotrebných hmotných i nehmotných bremien a žiť jednoducho. A istotne nás, svoje deti, nenechá bez pomoci a ochrany.

PRESVÄTÉ ČNOSTI, NECH VÁS VŠETKY OCHRAŇUJE PÁN,
OD KTORÉHO POCHÁDZATE A PRICHÁDZATE.

Pripravila sr. Mária Marcela

NÁRODNÉ FORMAČNÉ STRETNUTIE OFS V BARDEJOVE

Národné stretnutie formátorov sa tento rok konalo po prvýkrát v Bardejove. V dňoch od 6. do 8. marca desiatky bratov a sestier v Bardejovských Kúpeľoch, v Penzióne Augustineum, pobudli dve noci a necelé tri dni, aby sa sýtili františkánskym duchom, prežívali radostné chvíle zo stretnutia, oživilí svoje povolanie, načerpali z charizmy a spoločne slávili Eucharistiu a agapé. Program pripravil a moderoval národný formátor Ľudovít Pacifik Billý z miestneho bratstva v Bardejove, a tiež slávnostné chvíle obohacoval spevom a hrou na gitare. Kňazskú službu po celý čas poskytoval brat kapucín Tomáš Konc a popoludňajšie adorácie slovom sprevádzal diakon Pavol Bičák.

V piatok, po večerách, večeri a sv. omši začalo trídium - trojdnie zamerané na františkánsku spiritualitu a jej pramene s cieľom posilniť identitu povolania. Druhý deň, v sobotu, začala formácia, ktorú pripravil a moderoval brat Pacifik. Téma, rozdelená na dve časti, obsahovala známy príbeh o bratovi Rufínovi, ktorého diabol veľmi pokúšal. Trápenie ťažko skúšaného brata, ktorý si vzorne plnil svoje rehoľné povinnosti a bol aj samotným Františkom už počas života pokladaný za svätého, poskytol niekoľko podnetov pre nasledujúce tiché rozjímanie a plodnú sebareflexiu.

Vnútny boj brata Rufína s diablom trval niekoľko dní. Ten ho presvedčil, že je predurčený na zatratenie a všetky jeho dobré skutky sa strácajú, sú zbytočné. Aj keď sa nevzdával zvyčajných modlitieb a pôstu, Zlý ho týral falošnými zjaveniami v podobe Ukrižovaného a hovoril mu, že nie je medzi jeho vyvolenými, že aj František bude zatratený, a ten, kto ho počúva, je oklamán. Zmocnil sa ho smútok, začal strácať dôveru i lásku ku Františkovi, ale nikomu nič neprezradil. Brat Rufín prežíva skúsenosť pokúšenia, ktoré ho v istote, že žije ako dobrý malý brat v modlitbách, pôstoch i v skutkoch, zdrvivúco oberalo o pokoj až do takej miery, že nechal svoje srdce zatvrdiť a nevyhľadal pomoc svojho priateľa a učiteľa. Duch Svätý však Františkovi vyjavil, čo sa s nešťastným bratom deje a poslal za ním brata Massea, ktorého, spochybňujúc autoritu Františka, odmietol. Po dlhšom presvedčaní brat Rufín nakoniec zašiel za Františkom, ktorý mu rozpovedal všetko, čo ho trápilo a vysvetlil mu, ako ho diabol zmiatol. Uveril mu a prosil ho o odpustenie, že zamlčal svoje pokúšenie, ktoré ho oberalo o pokoj. Potom mu srdce naplnila veľká radosť a sľúbil, že keď diabol príde, zachová sa ako mu František poradil a hrubo ho pošle preč. Keď sa tak stalo, diabol zúrila a odchádzal s hrmotom, v ktorom skaly pukali. Potom sa mu zjavil skutočný Kristus, ktorý Rufína pochválil, že vyhľadal Františka a sľúbil mu, že už nikdy nebude smutný a nepocíti clivotu, čo prinieslo bratovi pokoj, radosť a slasť, odvtedy bol iným človekom. Toľko príbeh v skratke.

Príbeh nám dáva niekoľko poučení a podnetov na zamyslenie. Že aj človek, ktorý žije veľmi zbožne, pravidelne sa modlí, chodí do kostola, robí skutky pokánia, zapiera sa a žije spokojne, môže byť veľmi pokúšaný. Odhaľuje nám, že ak uvoľníme miesto v mysli a v srdci pokušeniu a uzavrieme sa do seba, nakoniec stratíme schopnosť ho rozpoznať a nad ním zvíťaziť. Aj malé pokušenía, ktoré ovládnu človeka, napokon môžu prejsť do hriechu nevery, ktorá nás oberie nielen o vieru, ale aj o pokoj. Konanie brata Rufína nám ukazuje, aké dôležité je vtedy zdôveriť sa blízkeму človeku, duchovnému vodcovi, alebo kňazovi a požiť o pomoc, čo je niekedy naozaj prejavom pravej pokory, pretože si často myslíme, že pomoc nepotrebujeme. Zároveň nás učí, že pokoj a radosť prichádzajú po skúške a v správnej odpovedi na ňu. Pobáda nás však aj k niečomu dôležitému, na čo niekedy zabúdame: Aby sme vtedy prichádzali k Františkovi, nášmu duchovnému otcovi a mocnému orodovníkovi, ktorý dobre pozná srdcia svojich detí. Do akej miery tak robíme, nám môžu pomôcť odpovede na otázky, ktoré ako pomôcku pri rozjímaní uviedol brat Pacifik: „Ako sa ja správam v pokušení? Kým som bol pred pokušením? Ako často denne bývam s Františkom v osobnej formácii? ... atď.“ Tiež upozor-

nil, aby sme denne odstraňovali prekážky, ktoré sú, ako spadnuté stromy, na našej duchovnej ceste. To však predpokladá, aby sme sa my, bratia a sestry františkáni, sústavne k Františkovi vracali, k jeho zmýšľaniu a skutkom, pretože preverili a potvrdili jeho vieru a nás bezpečne povedie k vernému prežívaniu evanjelia, ku ktorému sme sa zaviazali. To posilní našu identitu, lebo on skúsenosťou nadobúdala poznanie a verne nám ho odovzdáva. Aby sme si osvojili jeho spôsoby a konanie, musíme ich dobre poznať a často nad nimi rozjímať...

Ako základ prezentácie nasledujúceho sobotňajšieho dopoludnia boli preto vybrané práve Pramene Františkánskej spirituality a identity. Brat Pacifik v sprievodnom slove sa v nej pristavil pri najpodstatnejších témach: Žiť podľa formy svätého Evanjelia, Nasledovať stopy Ježiša Krista, Eucharistia, stred františkánskej spirituality, Žiť ducha Cirkvi, BRATSTVO – Žiť Evanjelium v bratskom spoločenstve, Bratstvo ako služba, alebo Služba „niesť si navzájom bremeno“, Služba dobrého príkladu, Služba dialógu, Služba dôvery a úcty, Služba úprimnosti a vernosti, Sekularita ako spolupráca, či téma Sekularita ako Svetskosť, ktoré ponúkali súhrn známych i nových pohľadov na život spirituality. Zároveň, po každej téme nasledoval okruh otázok, akési zrkadlo, alebo test stupňa františkánskej identity a žitia spirituality každého brata a sestry.

Po obedňajšej prestávke prišlo na rad ďalšie podstatné dielo pre františkánsku formáciu – Rituál, priblížené v zaujímavom a pekne spracovanom dokumente, opäť v dvoch časťach. Obohacoval obsah mnohými i menej známymi historickými faktami, cennými ilustráciami a vybranými textami o poznatky, ktoré sprevádzali založenie tretieho rádu - rádu kajúcnikov. Spolu s predchádzajúcimi témami formácie bolo cieľom prebudiť a aktivovať túžbu po väčšej identite a predsavziať často „chodievať“ s Františkom. Svojím obsahom sa stali výbornou pomôckou pre stálu formáciu členov miestnych bratstiev, aj pri príprave nových kandidátov na profesiu.

Na víkendovom formačnom stretnutí nechýbali ani denné adorácie naplnené františkánskymi textami, diskusia o problémoch v bratstvách, informácie o smerovaní regiónov a konalo sa i ďalšie zasadnutie členov národnej rady OFS. V nedeľu po ranných chválach, sv. omši a raňajkách sa triduum uzatvorilo záverečným zhrnutím podnetov formácie a vzájomným zdieľaním. Zostal čas iba na obed a srdečnú rozlúčku.

Z Bardejovských Kúpeľov odchádzali spokojní bratia a sestry, plní darov tohto stretnutia, obohatení, nasýtení františkánskym duchom, pripravení oživovať ho v bratstvách, ale aj vnášať do bežného života. Za prípravu a zorganizovanie inšpirujúceho stretnutia patrí vďaka bratovi Ľudovítovi Pacifikovi Billému, kňazovi, kapucínovi Tomášovi Koncovi, diakonovi Pavlovi Bičákovi i bratom a sestrám z miestneho bratstva v Bardejove, ktorí ho s láskou pripravili.

Na záver si prečítajme ako vnímal program i stretnutie kapucín brat Tomáš Konc:

„Páčilo sa mi, že neustále v popredí stretnutia bolo duchovno, najmä dobre zvolená téma rozjímania nad oklamaním seba samého, pretože veľa ľudí, i v Cirkvi na Slovensku, klame seba samých. Aj na tomto stretnutí odznelo, že pokora nie je chápaná v duchu otázky: „Čo chceš, Pane, aby som robil? Chceš toto, alebo tamto?“ Ale je chápaná tradične,... že však sa niekto o všetko postará..., niekedy trápime, len aby nám nepridelili nejakú službu. Prišla doba, keď ani u nás už nie je dostatok kňazov, ktorí sa v minulosti takmer o všetko starali sami. Videl som, že toto podujatie bolo pekne zorganizované. Čo sa mi zdalo také kapucínske, že keď sme sa odrazu dozvedeli, že podstatná časť programu neplatí, hneď sme to prijali a neskôr zistili, akí vieme byť prispôsobiví a otvorení. Myslím si, že je veľmi potrebné čerpať z príbehov zo života Františka, ktoré sú liekom na našu dobu. Oceňujem, že jeden z takých liekov bol vybraný príbeh brata Rufína, ktorého oklamalo falošné zjavenie a nevedel rozlíšiť pokušenie podľa ovocia, ktoré prinášalo. Aj my často tápeme v rozlišovaní. Sv. František sa nikdy neškriepil, kráčať životom ako svedok pokoja a vedel rozlišovať nielen znaky svojej doby, ale aj tie o stáročia dopredu. Toto nám chýba a v tom, práve nám, františkánsky pohľad zdokumentovaný v Prameňoch dokáže pomôcť. Pretože františkánska charizma je liekom na uzdravenie Európy, jej pažravosti, nenásytnosti, bezohľadnosti, arogancie,... a my ako františkáni máme v nej prinášať jednoduchosť Františka v bývaní, žití, cestovaní a spôsobe života, čo je vlastne riešenie, pretože v živote v skutočnosti nepotrebuje toho veľa.“

Pripravila sr. Mária Marcela

foto : Juraj Zonnenschein a Pavol Železník

Svetskí františkáni na púti v Assisi

Počas jarných prázdnin, od soboty 28. 2. 2026 do štvrtku 5. 3. 2026, sa konala púť bratstva OFS Stigmatizácie svätého Františka z obce Bystré spolu s ich priateľmi a ďalšími svetskými františkánmi z bratstiev východného Slovenska.

V sprievode kapucínskeho pátra Jozefa Timka sme sa zúčastnili púte do Assisi, navštívili sme aj vrch La Verna, a tiež mestá Forlì, Cortona i Loreto.

V sobotu 28. februára sme vyrazili od minerálneho prameňa „Ščevica“ v Bystrom, neďaleko rodného domu pátra Jozefa, a cez Prešov, Košice, Maďarsko a Slovinsko sme sa po diaľnici presunuli až do Talianska.

Už od samého začiatku púte vládla v autobuse dobrá nálada, ktorú sprevádzali modlitby ruženca, Korunka Božieho milosrdenstva i prednášky o živote sv. Peregrína, sv. Františka a sv. Kláry. Vďaka obetavosti duchovného asistenta mali pútnici počas cesty možnosť prísť aj k sviatosti zmierenia.

V nedeľu 1. marca sme dorazili do mesta Forlì, kde bola naša prvá zastávka. V Bazilike sv. Peregrína nám páter Jozef odsľúžil svätú omšu a po nej nám v priľahlej kaplnke udelil pomazanie olejom, počas ktorého sme sa spoločne modlili litanie k sv. Peregrínovi. Naše spoločenstvo sa začalo formovať v modlitbe a láskavých slovách. Následne sme pokračovali v našej ceste do Assisi, kde sme boli ubytovaní v tichom rodinnom hoteli na okraji mesta. V jeho spoločenských priestoroch sme sa počas celej púte stretávali pri modlitbe vešpier, po ktorej nasledovalo príjemné vzájomné spoznávanie a zdieľanie sa. Popoludní sme sa presunuli do horného mesta, kde sme navštívili kostol San Damiano, Baziliku sv. Kláry, a napokon sme si uctili telesné pozostatky sv. Carla Acutisa. Na miestach, kde títo svätí žili, pracovali, modlili a tešili sa so svojimi bratmi a sestrami, sme sa duchovne stíšili a spolu s nimi sme si očisťovali dušu i myseľ od nánosov pohodlia, vlažnosti a stereotypu.

V pondelok 2. marca sme nový deň začali svätou omšou v kaplnke Baziliky Santa Maria degli Angeli, vedľa jedinečného kostolíka Porciunkula. Toto miesto je nám, priateľom sv. Františka, mimoriadne blízke a považujeme za veľkú milosť, že sa sem môžeme vrátiť aj viackrát počas svojho života.

Po spoločnej prehliadke i osobných modlitbách pútnikov náš bohatý program pokračoval v historickom centre Assisi návštevou rodného domu sv. Františka a Katedrály sv. Rufína. Silným momentom sa stala modlitba korunky Božieho milosrdenstva pod priechelím Baziliky Panny Márie nad Minervou, sprevádzaná zvukom dažďa a sirén sanitiek. Assisi bolo zaplnené množstvom pútnikov, no všetky záchranné zložky situáciu zvládali na vysokej úrovni.

O piatej hodine popoludní sa naša pútnická rodina presunula k vstupu do Baziliky sv. Františka, aby sme si uctili jeho pozostatky. Neodradil nás ani vytrvalý celodenný dážď, ktorý bubnoval na naše dáždniky. Dlhý čas sme stáli zmoknutí v rade, obklopení hlučným davom plným rozhovorov, smiechu a výkrikov. V každom sa ozývala tichá neistota, aké bude toto stretnutie so sv. Františkom uprostred takej záplavy ľudí. Navzájom sme sa však povzbudzovali úsmevom i drobnou starostlivosťou jeden o druhého, ako to len okolnosti dovolili. Po vstupe do baziliky sa však všetko utišilo a zavládol tam hlboký pokoj. Vo vnútri nás privítal úžasný personál a dobrovoľníci, ktorí nás v tichu usmerňovali úsmevom a milými pohľadmi. Pri relikviách sme sa mohli zastaviť len na krátky okamih, no aj ten stačil, aby sa do našich srdiec zapísalo osobné poslanstvo. Je ťažké ho vyjadriť slovami, no ešte náročnejšie je žiť ho v každodennom živote. Ak chceme žiť Františkov odkaz lepšie než doteraz, potrebujeme sa vrátiť na začiatok a začať odznova.

Na druhý deň sme sa autobusom presunuli na La Vernu, miesto, kde sv. František prijal od svojho Spasiteľa Ježiša stigmy na rukách, nohách i boku. Keďže naše bratstvo nesie meno Stigmatizácie sv. Františka, bolo pre nás o to silnejšie vnímať, ako sa na tomto posvätnom mieste postupne otvárajú a mäknú srdcia našich bratov a sestier.

Púť pokračovala približne 80 kilometrov južnejšie do mesta Cortona, kam sv. František chodieval so svojimi bratmi. Tu však nastali menšie komplikácie pri zosúladovaní plánov s realitou – úzke toskánske uličky neumožnili prístup nášmu veľkému autobusu. Napokon sa preto plánovaná svätá omša v kláštore Le Celle, najstaršom františkánskom kláštore na svete a zároveň pamiatke UNESCO, nemohla uskutočniť. Pán Boh však mal s nami iné plány. Svätá omša sa nakoniec konala v nádhерnej katedrále, ktorá je zasvätená terciárke, sv. Margite z Cortony. Kedže sme sa nachádzali len kúsok od kláštora Le Celle, ktorý si sv. František vybral ako jednu zo svojich prvých pustovní, mnohí z nás sa tam vybrali pešo. Toto jedinečné miesto je spojené aj s pôsobením nášho pátra Jozefa, ktorý tu strávil takmer tri roky. Dojímavým momentom púte bolo srdečné prijatie pátra Jozefa zo strany talianskych terciárov i kláštornej kuchárky. Hoci boli všetci vo vyššom veku, s radosťou sa k nemu ponáhľali – ako im to len horský terén dovolil. Táto spontánna bratská láska bola silným svedectvom, ktoré si chceme prinášať aj na naše národné a regionálne stretnutia – tam, kde nás nespájajú rozdiely, ale Františkova láska ku Kristovi.

Naša púť sa 4. marca završila návštevou svätyne v Lorete, kde sme si uctili Svätý domček Panny Márie, podľa tradície prenesený z Nazareta. Na oltári nás oslovil nápis: „Tu sa Slovo telom stalo.“ S vďačnosťou sme si uvedomovali Máriino slobodné „áno“, ktoré zmenilo dejiny spásy. Po svätej omši nasledoval voľný program na osobnú modlitbu a poďakovanie za hojné milosti a dary, ktoré sme počas uplynulých dní prijali z Božej štedrosti. Po posledných nákupoch náboženských predmetov nás v obedňajších hodinách čakala cesta späť domov.

Cesta ubiehala rýchlo pri pohľade na krásnu krajinu – scenériu vidieka s nekonečnými ovocnými sadiami a vinicami, popretkávanú kultúrnymi pamiatkami, hradmi a zámkami.

Vďaka Bohu sme sa 5. marca v ranných hodinách šťastne vrátili domov na Slovensko. Teraz v nás môže doznievať to všetko duchovné a krásne, čo sme mohli prežiť, a tak postupne sa to snažíme pretavovať do každodenného života. Nech nám v tom pomáha Pán na orodovanie svätého Františka a svätej Kláry!

Assisi – miesto, kde sa srdce učí tichu

Sú miesta, ktoré človek navštívi očami. A potom sú miesta, ktoré sa dotknú priamo srdca. Assisi patrí medzi ne. Keď sme kráčali úzkymi kamennými uličkami, pozerali na starobylé múry a v tichu vstupovali do chrámov, mala som pocit, akoby sa čas na chvíľu zastavil. Nie preto, aby sme unikli svetú, ale aby sme znovu objavili to podstatné.

Mesto svätého Františka nepôsobí veľkolepo v tom zmysle, ako sme zvyknutí obdivovať dnešný svet. Nenúti človeka kričať od úžasu. Skôr pozýva stíchnuť. Každý kameň, každé nádvorie a každá modlitba ukrytá medzi múrmi akoby šepotom pripomínali: „Boh je blízko jednoduchému srdcu.“

Keď sme vstúpili do Baziliky svätého Františka, cítila som zvláštny pokoj. Nad nami sa týčili fresky rozprávajúce príbeh človeka, ktorý sa vzdal bohatstva, aby našiel skutočné bohatstvo v Bohu. V dnešnej dobe, keď človek neustále niečo naháňa, porovnáva sa a bojí sa, že nebude dosť úspešný, pôsobí Františkova cesta až neuveriteľne. A predsa práve tam človek pochopí, že šťastie sa nerodí z množstva vecí, ale z čistoty srdca.

Silným momentom bola aj návšteva miest spojených so svätou Klárou. Jej tichá vernosť a odovzdanosť Bohu sú dôkazom, že aj skrytý život môže meniť svet. V Assisi som si znovu uvedomila, že Boh nepotrebuje našu dokonalosť. Túži po našej otvorenosti. Po tom, aby sme mu dovolili vstúpiť do našich radostí, strachov aj obyčajných dní.

Počas celej púte ma oslovovala jednoduchosť františkánskej spirituality. František vedel vidieť Boha vo všetkom – v prírode, v ľuďoch, v utrpení aj v radoosti. Aj obyčajné nádvorie s kvetmi a studňou uprostred pôsobilo ako pripomienka, že pokoj sa rodí z vnútorného ticha. Človek tam nemal potrebu ponáhľať sa. Stačilo byť.

Veľmi silné bolo aj stretnutie s miestami modlitby a samoty. V skalných priestoroch, kde sa svätý František utiahol do ticha, som si uvedomila, aký hluk často nosíme v sebe. A pritom Boh hovorí najmä v tichu. Nie krikom, ale jemným dotykom pokoja.

Assisi však nie je len mestom minulosti. Je živým pozvaním aj pre dnešného človeka. Pozvaním znovu objaviť jednoduchosť, pokoru, odpustenie a radosť z maličkostí. Videla som tam množstvo pútnikov – mladých, starších, rodiny s deťmi. Každý si niesol svoje prosby, bolesti aj nádeje. A predsa nás všetkých spájalo jedno: túžba po pokoji.

Domov som sa nevrátila iba s fotografiami. Vrátila som sa s pocitom, že Boh je bližšie, než si často myslíme. Že svätosť nie je niečo nedosiahnuteľné, ale cesta každodennej lásky, dobra a dôvery. Svätý František nás aj dnes učí, že človek nemusí vlastniť veľa, aby bol bohatý. Stačí mať srdce otvorené Bohu.

A možno práve to je najväčší dar Assisi – že človek odtiaľ neodchádza rovnaký. Aspoň nie celkom.

Andrea Lištiaková, OFS

Slovenskí svetskí františkáni na púti v Prahe

Dni plné modlitby, histórie a spoločenstva

Aj tento rok sa konala tradičná mariánska púť Prahou, ktorú organizujú svetskí františkáni z Čiech. Zo Slovenska na ňu pricestovalo 35 bratov a sestier. Ubytovanie bolo zaistené v hoteli Marianum od 3. do 8. júna, vďaka čomu si každý mohol prispôbiť dĺžku pobytu podľa svojich možností.

Hlavná púť sa konala v sobotu 6. júna, no bohatý program bol pripravený už od štvrtka až do nedele.

Vo štvrtok, na slávnosť Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi, nás sestra Květa OSF sprevádzala do benediktínskeho kláštora s Kostolom sv. Markéty v Prahe-Břevnove. Naše putovanie sa začalo moderovanou adoráciou. Nasledovala prednáška o histórii rádu s prepojením na sv. Františka z Assisi. Prezreli sme si kostol, kryptu aj nádhernú záhradu. Prijemným bodom programu bola ochutnávka piva z miestneho kláštorného pivovaru. V podvečer sme sa presunuli na Náměstí Jiřího z Poděbrad do Kostola Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Táto zaujímavá stavba slovinského architekta Josipa Plečnika z rokov 1928 – 1932 nás privítala svätou omšou a eucharistickou procesiou. Počas tohto večera nad nami držal patronát brat Jozef Lacman, s ktorým sme sa tam stretli.

V piatok ráno nás pri Národnom divadle počkal brat Irenej. Sprevádzal nás po Smetanovom nábreží ku Kostolu sv. Františka pri Karlovom moste. Tento kostol spravuje Rytiersky rád krížovníkov s červenou hviezdou. Je to jediný český mužský rád, ktorý založila žena – svätá Anežka Česká. Rád dodnes pôsobí v Čechách i v Rakúsku a venuje sa

internátnej výchovy a vzdelávaniu zdravotne postihnutých ľudí. Po prehliadke s výkladom naše kroky smerovali na Strahov. Tam sme navštívili Kostol Nanebovzatia Panny Márie a premonštrátsky kláštor. Na Strahov nás sprevádzala sestra Květa OSF a odborný výklad v kostole nám poskytla sestra Laura O.P. Následne nás zaviedla do slávnej historickej knižnice, ktorej usporiadanie prebiehalo od roku 1700. Jej fond obsahuje viac ako 200-tisíc zväzkov, z toho vyše 3 000 rukopisov a 1 500 prvotlačí. Po prehliadke sme sa s bratmi premonštrátmi pomodlili večery a slávili svätú omšu. Keďže v sobotu 6. júna je sviatok svätého Norberta, zakladateľa rehole, svätá omša bola veľmi slávnostná.

Sobota patrila samotnej Mariánskej púti. Začali sme ju v Kostole Panny Márie Anjelskej u kapucínov na Hradčanoch. Potom sme pokračovali s modlitbou františkánskeho (sedemradostného) ruženca cez ďalšie pražské chrámy: Loreta, Pražské Jezuliatko, Kostol sv. Františka, Mariánsky stĺp na Staromestskom námestí, Kostol sv. Jakuba a Kostol sv. Jozefa. Púť sme zakončili u františkánov v Kostole Panny Márie Snežnej spevom Magnifikátu a záverečným požehnaním.

V nedeľu sme spoločne slávili svätú omšu v Katedrále sv. Víta, Václava a Vojtecha na Pražskom hrade, kde bol čas aj na prehliadku chrámu. Po nej sa časť pútnikov vydala na cestu domov a zvyšok strávil popoludnie individuálne.

Celý program bol dobrovoľný, no sila spoločenstva nás ťahala prežiť takmer každý moment spolu. Veľké „ďakujeme“ patrí našim českým bratom a sestrám za ich obetavosť a otvorenú náruč. Už teraz sa tešíme na ďalšie stretnutie – ak Pán Boh dá, vidíme sa na púti 5. júna 2027!

Monika Marta Olečková

VOLEBNÁ KAPITULA V TOPOĽČANOCH

23. mája slávil miestne bratstvo v Topoľčanoch volebnú kapitulu. Miestne bratstvo sa schádza v kláštore Milosrdných sestier z Jeruzalema. Svätú omšu celebroid duchovný asistent P. Bruno Včela OFM v kaplnke kláštora. Z celkového počtu devätnástich aktívnych bratov a sestier, bolo prítomných trinásť. Počas stretnutia sme si pripomenuli zosnulú ministerku bratstva sr. Margitu Schwarzovú, ktorú si Pán povolal k sebe 13. marca 2026.

Voľby viedla viceministerka regiónu sestra Monika Olečková, lebo regionálny minister patrí do bratstva v Topoľčanoch. Prvú časť volebnej kapituly otvorila a viedla viceministerka Damiana Valéria Magušinová. Správu o činnosti bratstva predložil tajomník, brat Miroslav Blaho. Bratstvo sa pravidelne stretáva a v rámci trvalej formácie sa v súčasnosti venuje výročiam sv. Františka z Assisi. V svojich farnostiach sa aktívne zapájajú do služieb, čítania lekcí, upratovaniu, modlitby svätého ruženca a výzdoby. Sestry navštevujú chorých a pomáhajú s ich opaterou.

Zvolení členovia miestnej rady:
minister: Terézia Daniela Melušová;
viceminister: Damiana Valéria Magušinová;
formátor: František Ondrej Božík;
tajomník: Alojz Miroslav Blaho;
pokladník: Klára Marta Holanová.

Zvolenej miestnej rade vyprosujeme Božiu pomoc a vedenie Duchom Svätým.

Monika Olečková

Voľby v miestnom bratstve svätého Jozefa u kapucínov v Bratislave

V júni sme slávili volebnú kapitulu v miestnom bratstve sv. Jozefa v Bratislave u kapucínov. Miestne bratstvo má 25 aktívnych bratov a sestier, 7 neaktívnych, 6 chorých sestier a 4 osoby sú vo formácii. Na kapitule a voľbách sa zúčastnilo 24 bratov a sestier. Duchovným asistentom je P. Ján Macej OFMCap. Slávenie kapituly sme začali svätou omšou, ktorú celebroval vikár a sekretár provincie brat Tomáš Fusko OFMCap., ktorý si pripravil príhovor na sviatok Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Miestna rada veľmi zodpovedne pripravila kapitulu, správu o činnosti za trojročné obdobie a pripravili aj svoju dokumentáciu k nahliadnutiu. Po zhodnotení činnosti bratstva ministerkou sestrou Denisou Židovou nasledovala volebná časť kapituly. Predsedal jej regionálny minister OFS, brat Ondrej Božik.

Zvolená bola nová miestna rada:

minister: Mariana Kromková;
viceminister: René Milták,
formátor: Miroslav Klubník,
tajomník: Gabriela Šunderlíková,
pokladník: Andrea Rajczy.

Zvoleným členom rady blahoželáme a vyprosujeme jej Božie požehnanie a dary Ducha Svätého. Po záverečnom požehnaní a potvrdení volieb bolo pripravené agape a voľné zdieľanie.

Napísala: Monika Marta Olečková

Regionálne duchovné cvičenia v Piešťanoch

Západoslovenský región má v desiatich miestnych bratstvách 178 aktívnych členov. Miestne bratstvá nemajú možnosť zabezpečenia si duchovných cvičení, preto sa regionálna rada, v súčinnosti s regionálnym duchovným asistentom P. Brunom OFM, rozhodla pripraviť duchovné cvičenia v Exercičnom dome v Piešťanoch, v termíne 7. – 10. 5. 2026. Duchovných cvičení sa zúčastnilo 28 bratov a sestier z bratstiev v Bratislave (sv. Stanislava, sv. Jozefa a sv. Maximiliána Kolbeho), z bratstiev z Trnavy, Topoľčian, Hlohovca a Novej Dubnice. Duchovné cvičenia viedol P. Bruno Včela OFM a začali svätou omšou a večerami. Po spoločnej večeri sme mali prvé stretnutie v učebni, kde sme sa všetci navzájom predstavili. Večer sme ukončili tichou adoráciou a Kompletóriom. Hlavnou témou duchovných cvičení boli „Blahoslavenstvá“. Páter Bruno vo svojich prednáškach spájal výklad Blahoslavenstiev so Svätým písmom, citáťmi z Reguly OFM, z Generálnych konštitúcií OFS a z životopisných kníh o sv. Františkovi. Prednášky boli výborne pripravené a odprezentované. Počas duchovných cvičení bol vytvorený priestor na sviatosť zmierenia, duchovný rozhovor, ale nezabudlo sa ani na oddych.

V sobotu večer sme mali „rekreáciu“ s malým občerstvením. Na začiatku nám niektoré sestry povedali niekoľko vtipov a potom sme postupne všetci hovorili o svojom pracovnom zaradení v našom produktívnom období. Boli sme prekvapení na akých pozíciách a v akých odvetviach pracovali naše sestry a bratia. Skonštatovali sme, že napriek tomu, že sa dlho poznáme, tak toho o sebe veľa nevieme.

V nedeľu sme mali poslednú prednášku a po nej svätú omšu s požehnaním. Požehnanie na záver duchovných cvičení (exercícií) je vyvrcholením času stráveného v tichu a modlitbe. Kňaz pri ňom vzýva Boha, aby účastníkom udelil silu a vytrvalosť žiť plody cvičení v každodennom živote. Slávnostné záverečné požehnanie sa zameriava na tri hlavné prosby: **Prosba o silu:** Božie požehnanie a ochrana pred nebezpečenstvami. **Prosba o vytrvalosť:** Zachovanie vo viere, nádeji a láske. **Prosba o pokoj:** Naplnenie dní pokojom a vedenie k večnému životu. Po svätej omši sme sa stretli v jedálni na našom poslednom obede, kuchárky nám pripravili sviatočné menu. Pri odchode nám bolo ľúto, že tieto pokojné a duchovne prežité dni sa tak rýchle skončili. Vyslovujeme poďakovanie nášmu duchovnému asistentovi, P. Brunovi za jeho duchovnú službu a úžasný prístup k bratom a sestrám. Vytvorili sme bratské spoločenstvo a za to patrí poďakovanie všetkým účastníkom duchovných cvičení. Prajeme si, aby sme v svojom živote zúročili to, čo sme v tieto dni dostali. Nech nám v tom pomáha príhovor sv. Františka a ochrana Panny Márie, našej nebeskej mamky.

Monika Marta Olečková

Stalo sa v jednu peknú sobotu...

Bolo to na sviatok sv. Mareka evanjelistu, roku pána 2026. Tento deň padol na sobotu po tretej veľkonočnej nedeli. V Hlohovci si dali zraz miestne bratstvá Nová Dubnica, Topoľčany, Trnava a samozrejme domáci – miestne bratstvo Hlohovec. Iniciatíva vzišla od Dubničanov, ktorých duchovný asistent, P. Bruno pôsobí v kláštore v Hlohovci. Organizáciu podujatia zabezpečil P. Bruno, spolu s bratmi a sestrami z Hlohovca. Hlohovčania, ako to býva ich dobrým zvykom pripravili aj pohostenie, ktoré vôbec nebolo skromné. Nuž, nech im Pán Boh takéto zvyky zachováva aj naďalej.

Samotné stretnutie začalo, ako sa patrí modlitbou posvätného ruženca. Po ňom nasledovala svätá omša, ktorú celebroid P. Bruno a koncelebrovali P. Augustín, duchovný asistent MB Hlohovec a P. Daniel, duchovný asistent miestneho bratstva Trnava. Kazateľom bol P. Augustín, ktorý, okrem iného hovoril, že Božie slovo nestačí iba počúvať, ale je potrebné ho aj prijať a žiť.

Po svätej omši nasledovala prehliadka múzea, ktoré sídli v priestoroch kláštora a jeho expozícií, obohatená o výklad pána riaditeľa Jozefa Urminského. Potom nasledovalo vyššie spomínané občerstvenie. Nielen z chleba žije človek a tak ponuka bola podstatne širšia 😊. Po obede a vytrávení sa bratia a sestry presunuli na Hlohovský zámok, ktorý si so záujmom prezreli a s ešte väčším záujmom si vypočuli odborný výklad miestnej sprievodkyne Andrei Kleimanovej. Záverečným bodom programu bola prehliadka Empírového divadla nachádzajúceho sa v areáli zámku. Po tomto bode nasledovalo rozlúčenie a cesta domov.

Čo dodať na záver. Na sviatok svätého Marka Evanjelistu, roku pána 2026 prežili zúčastnení františkáni jednu veľmi peknú sobotu. Organizátorom a všetkým, ktorí sa podieľali na príprave a realizácii tohto vydareného podujatia úprimné a srdečné: Pán Boh zaplať!

Ondrej Božík, OFS

Toto hovorí Pán: „Lám hladnému svoj chlieb, bedárov bez prístrešia zaved' do svojho domu. Ak uvidíš nahého, zaodej ho a pred svojím blížnym sa neskrývaj. (Iz 58, 7)

Chlieb svätého Antona

Podľa starej františkánskej tradície sa počas svätých omší na sviatok svätého Antona Paduánskeho 13. júna požehnáva chlieb a rozdáva sa veriacim. Tí, za chlebič venujú milodar, ktorý potom pomáha organizáciám a reholiam pri obetavej starostlivosti o chudobných. Do tejto tradície sa zapojilo aj naše malé spoločenstvo OFS v Košiciach. Obetavé sestry napiekli malé bochníky zemiakového chlebíka. Každý z nich starostlivo zabalili do celofánu spolu s modlitbou a obrázkom svätého Antona. Potom ich v košíkoch odniesli do chrámu.

V nedeľu v Seminárnom kostole sv. Antona Paduánskeho v Košiciach, ktorý dodnes väčšina Košičanov volá františkánskym, sa konala odpustová slávnosť na počesť sv. Antona. Otec rektor seminára Štefan Novotný pozval na odpustovú slávnosť pátra Tomáša Vlčeka, minoritu z Levoče. Radostným spevom sa rozozvučal chrám. Zbor sv. Františka, ktorý vznikol v 80. rokoch 20. storočia sa opäť zišiel, aby oslavoval Pána krásnym spevom. V kázni nám brat Tomáš rozprával o sv. Antonovi - skromnom svätcovi, ktorý sa teší takej úcte, že sa dodnes jeho socha nachádza v tisícoch chrámov. Je patrónom stratených vecí - alebo skôr patrón ich nájdania. Veľká úcta k nemu však spočíva v niečom úplne inom. Preslávil sa svojou výnimočnou výrečnosťou, vzdelanosťou a hlbokou znalosťou Svätého písma. Bol geniálny kazateľ, teológ a veľký ochranca chudobných. Ako prvý z menších bratov bol poverený vyučovaním bratov z poverenia sv. Františka, ktorý ho nazýval svojím biskupom. Kázal v mnohých mestách Talianska a Francúzska, vykonal mnoho zázrakov. Vo svojich kázňach ostro kritizoval bohatých, ktorí vykorisťovali chudobných a žiadal, aby sa s núdznymi zaobchádzalo spravodlivo a ľudsky. Chudobným neposkytoval iba materiálnu almužnu, ale prinášal im Božie slovo, čím im vracal ľudskú dôstojnosť. Známa tradícia rozdávania chleba chudobným vznikla ako vďaka za zázraky, ktoré sa stali už za jeho života a aj po jeho smrti.

Táto nedeľa bola skutočne radostná a františkánska. Veriaci po svätej omši prichádzali ku košíkom s bochníkmi chlebíkov. Sestry OFS im chlebičky s radosťou rozdávali. Pokladnička pre chudobných sa naplnila štedrosťou láskavých ľudí. Celá zbierka bola odovzdaná občianskemu združeniu, ktoré pomáha chudobným rodinám.

Gabriela Železníková

Volebná kapitula a „Malé františkánske misie“ v Detve

Miestne bratstvo (MB) Sv. Anežky Českej v Detve si na volebnej kapitule 13. marca s malými obmenami zvolilo staronovú miestnu radu. V nasledujúcom období bude pracovať v tomto zložení:

- Minister: sr. Anna M. Paprčková
- Viceminister: sr. Klára Z. Haršányiová
- Formátor: sr. Mária Z. Schmidtová
- Tajomník: sr. Anna A. Čapúchová
- Pokladník: sr. Anežka A. Poláčeková
- Člen rady: br. Leo L. Cеровský

Naše miestne bratstvo sa už viac rokov neúspešne pokúšalo získať pre náš kostol relikviu sv. Františka z Assisi, ktorý je patrónom kostola aj celej farnosti. O to viac nás potešila správa, že sa nám to podarilo práve v tomto jeho jubilejnom roku. Pri tejto vzácnej príležitosti sme pre farnosť pripravili program s názvom „Malé františkánske misie“. Podujatie sa uskutočnilo 19. apríla a začalo slávnostným sprievodom, počas ktorého sme relikviu odovzdali do rúk nášho pána dekana Karola Vozára. Po jej uložení nasledovala svätá omša. V nej sa nám prihovril náš duchovný asistent, otec Jozef Timko.

Program pokračoval pobožnosťou „FRANTIŠEK – muž pokoja a brat všetkých ľudí“, inšpirovanou oslavami v Assisi. Cez texty z Testamentu sv. Františka a z jeho životopisu sme priblížili šesť znakov jeho odkazu: milosrdenstvo, modlitbu, bratstvo, prácu, pokoj a požehnanie. Tieto témy sprevádzalo prinášanie sviec a symbolické gestá, ako napríklad modlitba za krajiny sužované vojnami. K siedmemu sviatniku, ktorý zostal prázdny, sme dodali, že tou poslednou sviecou máme byť my sami – nasledovníci sv. Františka, ktorí sú povolani šíriť jeho odkaz vo svete.

Pred záverečným slávnostným požehnaním sme si spoločne obnovili profesiu. Posledným oficiálnym bodom programu bolo osobné uctenie relikvie. Prítomným sme zároveň rozdávali pamätné obrázky, ktoré sme pre túto slávnosť pripravili. Pred kostolom na farníkov čakali napečené koláče. Bolo to naše poďakovanie za ich účasť a odmena za trpezlivosť, keďže im kvôli dlhšiemu programu zostalo menej času na prípravu nedeľného obeda. Ďakujeme Pánu Bohu a sv. Františkovi za tento nádherný, sviatočný deň, ktorý sme vo farnosti prežili spojení ako jedna rodina.

(sr. MziTa)

STAŤ SA PRAMEŇOM

Narodenie Spasiteľa a jeho umučenie, dve centrálné udalosti cirkevného roka i františkánskej spirituality, sú významnou príležitosťou prežiť a sprítomniť si ich jedinečným spôsobom nielen osobne, ale aj prispením k ich dôstojnej oslave vo farnosti.

Miestne bratstvo sv. Františka v Kysuckom Lieskovci sa pri príležitosti osláv 800 rokov tranzitu sv. Františka rozhodlo prispieť k tohtoročnému pôstnemu obdobiu krížovou cestou s textom ku svojmu patrónovi a keďže v miestnom bratstve je 10 sestier, väčšinou v pokročilom veku, z toho štyri z nich sa už nemôžu aktívne zapájať, bolo treba doplniť čítajúcich sympatizantov, na čo sa podujala sestra Viera Masaryková, koordinátorka i ďalších farských podujatí. Krížove cesty na rôzne témy a úmysly sa konali v Kostole svätých Svorada a Benedikta, posledná na Veľký piatok, bola za zomrelých i žijúcich farníkov i za duchovného otca, dekana farnosti Mgr. Antona Duníka, vďaka ktorému sa duchovný život vo farnosti neustále rozvíja.

Dlhé roky bratstvo, ako ministerka, viedla sestra Júlia Zelinová, katechétka náboženstva, kostolníčka, neskôr ako formátorka, vďaka ktorej sa vo farnosti začal modliť májový ruženec, či rôzne iné pobožnosti a bola aj iniciátorkou Cesty Slávy, ktorá sa slávila vždy v nedeľu popoludní na sviatok Božieho milosrdenstva. Po jej odchode do ústrania sa ministerkou stala sestra Berta Knýblová a službu koordinátorky farských podujatí prevzala terajšia ministerka bratstva Viera Masaryková. V nasledujúcom mesiaci, v máji, sa dožila svojich 80. rokov. Vyprosujeme jej veľa Božích milostí, zdravia a sily.

V prekrásnom Žalme 84, vo veršoch 7 a 8 môžeme nájsť text:

"Až pôjdu vyprahnutým údolím, premenia ho na prameň,
lebo ranný dážď ho odeje požehnaním.
Stúpajú a síl im stále pribúda..."

Boh ponúka možnosť prinášať duchovné i hmotné obcerstvenie druhým a zároveň dáva túžbu, silu a požehnanie stať sa prameňom aj vo vyššom veku. Bratstvo františkánskeho svetského rádu v Kysuckom Lieskovci možno tiež prirovnať k prameňu, ktorý prináša osvieženie celej farnosti.

Volebná kapitula Oravského regiónu

Orava je v rámci Národného bratstva OFS na Slovensku špecifický región. Má väčší počet menších miestnych bratstiev, ktoré sa sústreďujú okolo Kláštora menších bratov – františkánov v Trstenej.

V tamojšom refektári sa v sobotu 31. januára 2026 popoludní konala volebná kapitula. Na stretnutí sa zišlo 34 delegátov z aktuálne šiestich činných miestnych bratstiev. Pozvanie prijali aj vzácni hostia: národný duchovný asistent P. Stanislav Rok OFMConv., miestny duchovný asistent P. Gracián Peter Vančo OFM, národný formátor br. Ľudovít Billý (ktorý plnil úlohu tajomníka kapituly) a národný minister br. Damián Berec, ktorý celej volebnej kapitule predsedal.

Kapitulu otvorila odstupujúca regionálna ministerka sr. Anna Parcová, ktorá privítala všetkých hostí a delegátov. Nasledovala spoločná modlitba k Duchu Svätému, ktorú viedol P. Stanislav. Po prečítaní správ o činnosti, odstúpení doterajšej regionálnej rady a predstavení kandidátov prišla na rad samotná voľba.

Nová regionálna rada bude pracovať v tomto zložení:

- Minister: sr. Anna Parcová
- Viceminister: br. Jozef Dulla
- Formátor: sr. Gabriela Sečanská
- Tajomník: br. Adrián Janiga
- Pokladník: sr. Zita Jankolová

Po voľbách nasledovalo spoločné agapé, odovzdanie agendy a vyplnenie zápisníc. Členovia novej rady zložili predpísaný sľub, po ktorom sa prítomným prihovril národný minister. Na pamiatku vznikla aj spoločná fotografia. Celé stretnutie vyvrcholilo ďakovnou svätou omšou v kláštornej kostole.

DB

Mesačné modlitbové úmysly pápeža, Františkánskeho svetského rádu (OFS) a Františkánskej mládeže (GiFra) na rok 2026

Aby sme zdôraznili našu jednotu so Svätým Otcom, prinášame jeho mesačné modlitbové úmysly spolu s úmyslami OFS a GiFra. Úmysly OFS/GiFra vychádzajú zo života a z významných udalostí Rádu. Súčasťou je aj modlitba za povolania.

Jún 2026

Úmysel Svätého Otca: Za prínos športu. Modlime sa, aby bol šport nástrojom pokoja, stretania sa a dialógu medzi kultúrami aj národmi a aby sa ním podporovali hodnoty ako úcta, solidarita a osobnostný rast.

OFS/GiFra: Za národné bratstvá Ekvádoru, Venezuely, Belgicka a Švajčiarska.

Modlitba OFS za povolanie: Za bratov a sestry OFS, ktorí prežívajú krízu svojho povolania.

Júl 2026

Úmysel Svätého Otca: Za úctu k ľudskému životu. Modlime sa za úctu k ľudskému životu a jeho ochranu v každom štádiu, aby bol uznávaný ako Boží dar.

OFS/GiFra: Za národné bratstvá Konga Brazzaville a Indonézie.

Modlitba OFS za povolanie: Za mladých, aby našli jasnosť a odvahu nasledovať Ježiša v duchu sv. Františka.

August 2026

Úmysel Svätého Otca: Za hospodárenie s vodou. Modlime sa za spravodlivé a udržateľné hospodárenie s vodou ako zdrojom života, aby k nej mali všetci rovnaký prístup.

OFS/GiFra: Za národné bratstvá Peru a Kuby a za úspech formačného workshopu pre formátorov.

Modlitba OFS za povolanie: Za nové a pravé povolania do OFS skrze príhovor všetkých františkánskych svätých.

zdroj: www.ciofs.org, www.vaticannews.va/sk

ODIŠLA DO VEČNOSTI

Dňa 1. apríla 2026 sme sa navždy rozlúčili s našou drahou zosnulou sestrou Anežkou Ogurčákovou. Každý z nás si hlboko v srdci uvedomuje nenahraditeľnú stratu, pretože jej odchodom do večnosti prichádzame o dobrého človeka, láskavú a milú sestru v Kristovi.

Sestra Anežka sa stala členkou OFS v roku 1996 spolu so svojím manželom Jánom. Pôsobili najskôr v miestnom bratstve v Žiline, potom až do svojej smrti v bratstve sv. Pátra Pia v Považskej Bystrici. Rehoľné meno Anežka si zvolila po sv. Anežke Českej. Slovom i pekným spevom sa aktívne zapájala pri slávení liturgie v kostole i v nemocničnej kaplnke.

My, členovia miestneho bratstva úprimne ďakujeme Pánu Bohu za sestru Anežku. Bola nám veľkým vzorom a jej život krásnym svedectvom tichej pokory, jednoduchosti a srdečnej láskavosti. Napriek mnohým zdravotným ťažkostiam, ktoré trpezlivo znášala, prichádzala na stretnutia pokojná, usmievavá, neraz nás obdarúvala sladkými koláčikmi, cukríkmi a predovšetkým dobrým slovom.

Posledné stretnutie so sr. Anežkou sme mali v stredu 18. marca 2026 a jej životná púť sa skončila v milosti Božej v piatok 27. marca 2026 vo veku 85 rokov. Po sviatosti zmierenia a prijatí Eucharistie odišla jej krásna duša do rúk Božích. Ako sa plný a zrelý klas skláňa k zemi, aby zrno vydalo novú úrodu, tak aj jej telo kleslo v ten deň na podlahu kostola. Ako náš serafínsky otec, sv. František, ktorý poručil svoju dušu Bohu v milovanej Porciunkule, tak ju aj ona, jeho verná dcéra, odovzdala v jej drahom kostolíku Návštevy Panny Márie v Považskej Bystrici. Nech je za to oslávený náš Pán Boh!

Svätý František z Assisi chválil a velebil Najvyššieho Pána za sestru Smrť. Často sme si spievali: „Chválím Ťa sestrou smrťou, tej nikto neujde, však tomu neuškodí, kto Tebe verný je.“

Veríme však, že jej duch bude vždy s nami, keď sa budeme zjednocovať v modlitbe a vo vzájomnej bratskej láske. Tieto pravdy ona dobre poznala a vždy verne uplatňovala. Za všetko jej ďakujeme. Veríme, že tieto slová platia aj o našej drahej sestre Anežke a že Pán ju za jej vernosť bohato odmení. Nech odpočíva v Jeho svätom pokoji!

S láskou spomíname

spolusestry a brat miestneho bratstva OFS sv. Pátra Pia v Považskej Bystrici.

Viera Zduriencíková

ŽIVOTNÉ JUBILEÁ

Bratislava bratstvo sv. Stanislava:

Jana Mária Šlesarová – 24.7.2026 – 45 rokov,
Anna Mária Rényiová – 26.7.2026 – 75 rokov,
Ľudovít Rufín Foltán – 29.8.2026 – 85 rokov,
Eva Zelig Singerová – 29.8.2026 – 45 rokov,
Ladislav Ladislav Libič – 2.8.2026 – 70 rokov.

Belá nad Cirochou:

Faustína Eva Holínska - 7.8.2026 - 70 rokov.

Košice

Gabriela Železníková - 11.7.2026 - 60 rokov.

Krásno nad Kysucou:

Alžbeta Emília Padyšáková – 25.5.2026 – 80 rokov,
Alžbeta Justína Buchová – 11.6.2026 – 75 rokov,
Terézia Mária Miková – 30.8.2026 – 80 rokov.

Považská Bystrica:

Laura Anna Lovíšková – 2.8.2026 – 70 rokov.

Topoľčany:

Alojz Miroslav Blaho - 21.6.2026 - 70 rokov,
Terézia Daniela Melušová - 21.7.2026 - 70 rokov,
Bernadetta Ľudmila Grácová - 23.07.2026 - 95 rokov.

Trnava:

Mária Anna Burianová – 28.1.2026 – 75 rokov,
Veronika Anna Vrždiaková – 13.6.2026 – 70 rokov,
Jozefína Valéria Vetrichová – 5.7.2026 – 95 rokov,
Štefan Róbert Mišo – 23.8.2026 – 55 rokov.

Trstená:

Antónia Klára Grobarčíková - 13.6.2026 - 75 rokov.

Zvolen:

Anna Františka Chmelíková – 8.6.2026 – 80 rokov,
Dominik Bízik – 3.7.2026 – 75 rokov.

VÝROČIE PROFESIE

Krásno nad Kysucou:

Anton Škerenčák – 18.5.2026 – 30. výročie.

Lučenec:

Bernadeta Darina Urbančoková – 12.5.2026 – 5. výročie.

Ošadnica:

Terézia Mária Kučáková – 19.6.2026 – 5. výročie,

Veronika Smržová – 19.6.2026 – 5. výročie.

Trnava

Alžbeta Katarína Horváthová – 6.2.2026 – 40. výročie,

Mária Magdaléna Mária Jančeková – 9.4.2026 – 15. výročie,

Pavol Kornel Janček – 9.4.2026 – 15. výročie.

VZNIK BRATSTVA

Bratstvo Považská Bystrica – 14.2.2026 – 20. výročie,

Bratstvo Košice – 8.6.2026 – 30. výročie.

ODIŠLI K PÁNOVI

Krásno nad Kysucou

Olga Jedináková – 21.12.2025 – vo veku 87 rokov,

Kristína Ladňáková – 3.1.2026 – vo veku 67 rokov,

Irena Gavlasová – 1.4.2026 – vo veku 94 rokov.

Michalovce:

Klára Hildegard Cicvárková – 27.12.2025 – vo veku 84 rokov.

Poprad:

Faustína Ľudmila Štofánčíková – 29.4.2026 – vo veku 86 rokov.

Topoľčany:

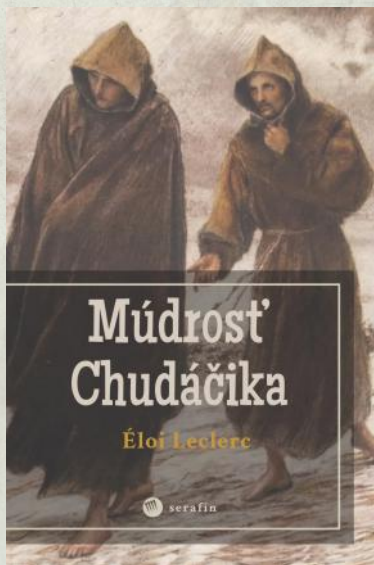
Lucia Margita Schwarczová – 13.3.2026 – vo veku 75 rokov.

Trnava:

Mária Magdaléna Alžbeta Vladovičová – 1.4.2026 – vo veku 94 rokov.

Sadzba časopisu bola realizovaná prostredníctvom
bezplatného počítačového programu Scribus.

V Jubilejnom roku sv. Františka, po dvadsiatich piatich rokoch, sa zrealizovala vo vydavateľstve Serafín dotlač pozoruhodného titulu MÚDROŠŤ CHUDÁČIKA. Počtom strán neveľká publikácia sa venuje hlbokému ponoreniu do vnútra sv. Františka a prináša pozadie, dôvody, situácie i osobnú skúsenosť, ktoré vyústili do jeho originálneho spôsobu prežívania evanjelia a bratského života. Reflektuje obdobie ťažkej životnej krízy, keď sa v rýchlo rastúcom bratstve začínajú objavovať zmeny a požiadavky ďaleko vzdialené od ducha, ktorého prijali prví bratia a František túto situáciu pociťuje ako osobnú porážku. Spŕška emócií, smútok, osamelosť, sebaobviňovanie, zápasy, veľké vnútorné napätie, výstup na vrchol bolesti a prežívanie dlhej opustenosti Bohom sa nepochybne dotknú našich srdc a možno posunú vnímanie jeho života ďaleko za hranice sentimentu, či postoja k nedosažiteľnej ikone, ktorý sme si

v sebe vybudovali. A toto poznanie v nás vybuduje nový láskyplný vzťah, pretože Františkova cesta, ľudský rozmer, nesmierna láska a v konečnom dôsledku znovunájdenie pokoja a rovnováhy, majú nielen pre formovanie nás, jeho bratov a sestier, nevyčísliteľnú cenu zlata.

„Nezvíťazíš vtedy, keď budeš zápasiť, ale keď sa budeš klaňať,“ tíško povedal František. *„Človek, ktorý sa kľania Bohu, uznáva, že niet nikoho Všemohúceho iba on. Uznáva to a prijíma. Z hĺbky, zo srdca. Raduje sa z toho, že Boh je Bohom. Boh je, to mu stačí. A to ho robí slobodným...“* Výňatok rozhovoru s bratom Rufínom, podobne aj mnohé ďalšie, v ktorých si František otvára svoje srdce, sa odohrávajú na pozadí poetického opisu prírody, s ktorou je hlboko spätý. Cieľom, ktorým, ako autor uvádza v úvode je, *„... usilovať sa ani nie tak o vernosť vo faktoch ako skôr o duchovnú vernosť, oveľa vnútornejšiu a hlbšiu, než býva v obyčajnom historickom príbehu,“* nás všetkých pozýva revidovať hĺbku svojho serafínskeho povolania, napodobňovania jeho jedinečnej cesty plnej bolesti a prekážok, až k opätovnému získaniu pokoja a pravdy, že Boh je, a to stačí.

V máji sme si pripomenuli 10. výročie od smrti františkána, kňaza a významného francúzskeho spisovateľa **Éloi Leclerca** (24.6.1921 - 13.5.2016). Gestapo ho v júli 1944 zatкло spolu s približne šesťdesiatimi ďalšími seminaristami, kňazmi a rehoľníkmi. Bol poslaný do koncentračného tábora Buchenwald a v apríli 1945 prevezený nákladným vlakom do Dachau. Mnohí väzni natlačení do vozňov po stovkách, medzi nimi aj františkáni, 21. dňovú cestu neprežili. Tri roky po vojne prijal kňazskú vysviacku. Najskôr prednášal filozofiu, potom napísal svoje prvé diela - Múdrosť chudobného muža, tiež Exil a nežnosť, nasledovali desiatky literárnych diel o spiritualite, publikované doma i v zahraničí.